

Tchernichovski, Saul 1875-1943

חזיונות ומנגינות

Hezyonot u-manginot.

שאול טשרניחובסקי.

הוצאת "תושיה"

ווארשא. תרנ"ט.

בדפוס מ. י. האלבער ושותפו, נאלעווקי 7.

ХЕЗІОНОТЪ УМАНГІНОТЪ

т. е.

Видѣнія и Пѣсни.

Стихотворенія С. Черниховскаго.

Изданіе „ТУШИЯ“

ВАРШАВА. 1898.

Тип. М. И. Гальтера и Коми., Налевки 7.

Generated for Joseph Gallon (The Ohio State University) on 2014-02-15 17:17 GMT / http://hdl.handle.net/2027/mdp.39015024566906 Public Domain in the United States; Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

Дозволено Цензурою
Варшава, 16 Февраля 1899 г.

PJ
5053

T25

112

מכתב אל המו"ל .

אין כל ספק בעיני, כי המבקר המצוי בשוק ספרותנו, אחרי אשר יעבור על שיתים אחדים בספר הזה, יעקם את שפתו ויקרא מנהמת לבו: "כזול טוב, הנה משורר מבעלי ה"מהלך החדש"! — צדקת, ידידי המבקר: פעמים רבות אמנם קראת בתמימותך "מהלך חדש" למהלך ישן נושן ותוצא משפט מעוקל; אולם זאת הפעם לא שנית. הנה לפנינו באמת משורר בעל "מהלך חדש". אבל אתה דורש את הכנוי הזה לגנאי, ואני דורשו לשבח.

קראתי בשום לב את הספר הזה אשר שלחתם לי, ידידי המו"ל, למען אתיצב בשערו לבאר להקוראים ב"פתח דבר" את טיבו ותכונתו של המשורר החדש, — ואראה אמנם כי אין משוררנו זה נזקק כלל ל"אפוטרופסות" ספרותית. את שיריו יקראו, יאהבו וגם ישירו, אם היום או מחר, גם אם לא ירביקו עליהם פתקא של "הכשר" מטעם הבקרת. זאת ועוד אחרת: אין אני חושב את קהל קוראינו לילדים קטנים, כי אבוא ללעם להם את השירים, אשר אתם נותנים לפניהם הפעם, הדק היטב, למען יעכלו אותם בלי עמל רב. מובטח אני, כי כל אלה שיש להם חך טועם יבינו וירגישו את טיב השירים האלה גם בלי עזרת מבאר ומפרש. ה"חזיונות והמנגינות" האלה — מדברים בערם.

אמרתי, כי משוררנו זה, מר ש, טשרניחובסקי, הוא מבעלי ה"מהלך החדש", וזאת מעלתו העקרית: הוא איננו הולך בדרך כבושה לרבים, איננו מחקה את משוררינו המוסכמים, הוא מבקש לו תכן חדש וסגנון מיוחד. בת-שירתו איננה יוצאת בכגדים שאולים, איננה מתעטפת בטלית שאינה שלה. כנפיה אמנם עידן רכות, אבל אין בהן נוצות זרים. הוא אמנם כופה ומכריח לעתים את השפה העברית להשתעבד לרוחו, לפעמים גם באופן אכזרי קצת. הוא מחבר ומצרף בה מלים באופן מוזר, ביחס אל הסגנון הרגיל של ספרותנו השירית; אבל הוא עושה זאת יען כי צרה לו המסגרת של אותו הסגנון המקובל. זה דרכם של כל המשוררים הצעירים בעלי הכשרונות וההגיונות בכל הספרויות, לבקש אופנים חדשים בדרכי שמוש הלשון ובצורת השיר ומשקלו. רעיונות

חדשים ורגשות חדשים ברגשם עם סגנון חדש. הנכם חוששים, ידידי, שמא יתקצפו "הקוראים הפשוטים" למקרא ספר השירים הזה. אדרבה יתקצפו, יתרגו ויתעוררו למקרא השירים החדשים האלה שאינם כתובים על פי המופס הישן, אך לא יתקפו ולא יתקפו, אך אל יקראום כזמירות ישנות, כפזמונות שהם שגורים בהם בטובה הימים. חבעם הקצף — אית חיים הוא, וכל אות חיים הוא אות לטובה. ותרגלו נא קוראנו לאט לאט לצורות ולבריאות חדשות בספרותנו. ימים יבואו אשר ימצאו מעם גם בחדש, והלואי שלא יוצאו או מפניו את הישן...

והשירה אשר ישיר לנו מר טשרניחובסקי חדשה היא, ובמקום שהשפה נשמעת לו כמה נועם, כמה הזר וכמה פיוט אמתי שפוכים עליה. מה נשגבו חרוזיו הפשוטים בתארו את הערב:

מני רכסי התל	יברק כוכב הציר;
ישתרע הצל	פתע נעזר זפיר,
יקדיר, יעיב עין מען-הבתם;	יהנה אט באשדות נחל המים,
גום, וישן הגל,	ויבנה בסוף...
סחר יהל כעל,	שור — שם יעיף הכרוב,
סביב אזרה ובנוחת תקסם.	נשא שפי על כוכב שמים.

(חזיונות ובגנינות, 11, 10).

קראו נא, קוראים אהובים, את שיר "הערב" של יל"ג ("כל שיריו" ח"א 12) ותראו את ההבדל הגדול שבין ישן וחדש. מר טשרניחובסקי מתאר לנו בקיום מועטים ומאר דקים את פיוטו וקסמו המיוחד של "הערב" ואת פעולתו על דמיונו. המשורר נסך גם עלינו מדמיונו, עד כי הננו רואים אתו גם את הכרוב אשר ינשא שפי על כוכב שמים; הננו חשים ומרגישים יחד את המשורר את סוד הערב, את כל ההוד והקדש שבמנוחתו. אולם יל"ג לא יתאר את הערב, לא ירגיש את הנשגב והיופי שבו, לא יראה לנו את פעולת הערב על נפשו ורוחו הוא, כי אם יספר:

מהנעים הערב ללבב כל גבר
 אם מרנפש הוא, אם גבר צולח
 — — — — —
 — — — — —

תחת לתאר את הערב ורשמיו המיוחדים שהוא עושה על נפשו יבוא יל"ג כחוקר-הלשון ויאמר:

על פן לזמן שהוא ערב קראו,
 כי ערב הוא לזן מתזק לגפש.

ברוב שירי טשרניחובסקי הננו רואים ומרגישים געגועי-משורר, נפש

שואפת והומיה. משוררנו זה הפך חיים הוא, מבקש אהבה, חומר את הטבע
וכנעמיה ומתרפק על כל יופי ונשנב. הוא לא יחבר שירים בשביל איוז תכלית,
לוגלי איוז מאורע חשוב בעיני רבים. הוא משורר יען נפשו רועדת.

עת בגור תחת יד רגשת יתפח

וינתק מיתר בך כמרי הפאב העז,

וגם: פרעוש, בגעוש ונתוץ ארזים סער נגב

ושטף מטרות עז פי ימסה גוש ורגב.

(חוינות ומנגינות 19:20).

צער-העולם, השאלות הנצחיות, ההפכים העמוקים והסתירות העצומות
בנפש האדם והקרעים והנגורים אשר ברוח בן דורנו המשכיל זרים למשוררנו זה.
הוא כמעט לא ידעם. שבר בת עמו, תקותו ויאושו; נשיקת אהובתו, לחישת
הרוח, צפצוף הצפרים, רעידת הגלים ממלאים את כל חלל עולמו הפנימי של
המשורר. משוררנו זה מניע את עולם הרגשות הכמוסים בקרבנו והוא נותן
להם דמות וצבע. הוא מעורר את גענועינו אל היופי שבחיים, אל ההוד שבטבע.
בשיריו אמנם לא תמצאו פלוסופיה וחקירה, ומה בכך! נפשנו יבשה, לבנו
נמק מרוב חקירה והתפלספות, מרוב חשבונות ועיונים, לכן נברך נא את כל
משורר אשר יחיה את רגשותינו, יעצים את מספרם ויגדיל את תשוקת חיינו.
ורגשות, התשוקות, הגענועים, הנשיות, השאיפות והמגמות — הם הם החיים
יצמם, והפלוסופיה וההתחכמות באות רק להמעיט את דמותם ולהכהות את זיום.
ומשוררנו זה איננו מוסיף את רגשותיו, איננו מקמט את מצחו ואיננו
נעוה את פניו למען יראה כמשורר גדל-דעה. משוררנו בוכה רק בשעה אשר
יש באמת כאב וצער בלבו. הוא איננו מצלף את שקדי-דמעותיו, כי דמעותיו
וירדות ונופלות מאלהין. אבל הוא בוכה רק לעתים רחוקות מאד, וגם זאת לא
מתוך יאוש ורפיון, כי אם מתוך שפעת-החיים ומלואם.

אולם אל נא נפזר שושנים על דרכם של הסופרים הכתחילים, פן יסוגו
אחרי כן אחור מפני כל קוץ מכאיב. לא נכחד מכם, סופרים מתחילים, את האמת
דמרה, כי דרך העבודה בספרות העברית מלאה חתחתים ומכשולים, חוהים
וברקנים; אשרי הסופר אשר ימצא בה אף שושנה אחת. לא נכחד מכם את
האמת, כי אין כמעט בקרב עדת הסופרים העברים אחים ורעים, עוזרים ותומכים,
אהבה וירידות; אבל יש בה קנאה ושנאה וצרות-עין יתר מדי. לא נכחד מכם
אהובים, כי כל הימים אשר לא תסור מעליכם, "רוח האלהים" ולא תסתלק
מכם שכינתו לא תשמעו מאחיכם-לעט אף דבור אחד, אף מלה אחת
ש' אמוץ-הלב וחזוק-הרוח. "וישר כחכם" לא ישמיעכם אף אחד מהם בכל
לבו ונפשו. הגדולים מכם יביטו עליכם מגבוה, והקטנים מכם יעפרו בעפר
ובטיט-חוצות לעומתכם. אולם אם באמת ובתמים אתם אוהבים את הספרות
הזו ברית, השפה העברית והשירה העברית, אל נא תביטו ימין ושמאל; אל
תנו און לא לתהלות ותשבחות ולא לנאצות וגדופים; אל תצמו לגמול, כי אם

הוסיפו ללכת הלאה בדרככם ועברו את ענורתכם, והיה אם תפיק מכם ר
זתשביעכם נחת-רוח — והיה זה שכרכם.

למה נכחד את האמת, הגלויה והירועה, תחת לשוננו? יש בקר
סופרים לא-מעט מהמין הידוע, אשר בראותם סופר חדש בא אל גבולם, וז
בעצם כח יצירתו ובמסלתו ילך באמץ לב ובקומה זקופה, מיד יתנפלו עליו כ
צר ואויב, כעל מורד במלכותם הספרותית... אכן מלחמה להסופרים הזקני
אם לפי שנותיהם או לפי כשרונם, עם הסופרים הצעירים עזי-הרוח. כן ו
מכבר הימים וכן יהיה לעולמים ככל לשון וספרות. והמלחמה הזאת, התנגו
שני עולמות, מביאה חיים ותנועה, התחדשות הרוח והתגברות השאיפו
וזאלו לא היתה מלחמה כזאת גם בספרותנו כיום היינו צריכים להמציאה, ל
תבוא במצב מנוחת-הקפאון. כי סופר בעל כשרון ובעל נפש באמת לא י
זלא יבהל מפני חרפות, נאצות ועקיצות דקות וגסות; כל אלה אינן יכו
להמעיט את דמותו, להעיב את רוחו ולהחליש את אמץ שאיפתו. הסופר
המשורר הירא ורך הלבב — פסול לכהונתו. ולבעל הבשרון האמתי וה
העז מביאה ההתנפלות הרגילה תועלת לא מעטה. היא מוסיפה לו כח ועצנ
וכאבן-בחן היא לו לבחון ולנסות את עוז מגמתו ושאיפותיו.

ילך לו אפוא משוררנו החדש וילחם לנפשו. שיריו יקרבוהו וש
ירחיקוהו. אין איש אשר ינחל את עטרת הנצחון בלי עמל זבלי מלחמה. בנש
איננה מתנחלת ובירושה איננה עוברת. החרפות והגדופים הידועים של מבק
כמין ידוע מביאים לפעמים נחת רוח ורגעי שחוק נעים לאיש אשר „רוח אלה
בו. ולמה זה אפוא תרע עיננו במשוררנו זה? יטעם נא גם הוא טעם היש
הנעים והמר הלו, כי על כן הוא איש אשר רוח בו.

ואם תבוא הבקרת האמתית ותשמיע למשוררנו זה את חסרונו
שישנם בו באמת, ותוכיח את שגיאותיו על פניו, אז יטה נא לה און ויג
לכל הגה היוצא מפיה, חלילה לנו להעלות קטרת באפו של המשורר-הצ
פן תשים מחנק לרוחו, פן יגבה וירום לבבו בשמעו תהלתו, ויפול ממו
השירה.

תכונת השירים המונחים לפני, רוחם, שפתם, סגנונם מראים לנו
השנויים שבאו בחיינו ובאוצר רגשותינו. דור דור וחכמיו, דור דור וסופ
דור דור ומשורריו; וברוכים תהיו, ירדיו, על תתכם מקום בהוצאתכם לסופ
אמשוררנו החדשים.

ברגשות כבוד

ר. בריינין.

ברלין. אדר, תרנ"ט.

ענין פסוק זה... מכתב אל המורל... מאת ד. בדינין

I-IV	מכתב אל המורל, מאת ד. בדינין
3	(א) נצאה נגורה שאננים
3-5	(ב) אידיאל
5-6	(ג) אנהות פנור
6-8	(ד) אביב עולמים
8	(ה) חכלילי עינים החרם
8-9	(ו) חלמתי את שירת הנמיר
9	(ז) פנספיה
10	(ח) לא רגעי שנת, טבע
10-11	(ט) הערב
11-12	(י) גענועים
13	(יא) נגילה, נתעלמה באהבים
13-15	(יב) באביב
15	(יג) באביב ימינו
15-17	(יד) בלשי בין ערבים
18-19	(טו) חיים חדשים
19	(טז) יבימו מפעל פוכבים
19-20	(יז) עת פנור תחת יד רגשת יתנפח
20	(יח) וישו שמי תבלת
21-23	(יט) קדימה! (Longfellow)
23	(כ) ואת שמך אני אשא

ת.כ.ן.

24	כא	בְּהַלִּיט צֶל אֶמֶש הַרְחוֹבוֹת
24-26	כב	לִיפֶה־פִּיָּה
26-29	כג	הַתּוֹפְרֵי עוֹד? (קִטְעִים כַּפּוֹאֶמָה)
29-31	כד	בֵּיתָה אָבִי
32-33	כה	הַשְּׂתַפְכּוֹת (תַּרְגּוּם)
33-34	כו	חֲרָבוֹת
34-35	כז	יְלִדֵי־אֲדָמָה
36-37	כח	עַל פְּנֵי דְמוּנֵי
37-38	כט	אֵךְ עָלוּ הָיִיתִי בְּבָקָר
39-39	ל	בַּת־שִׁירְתִּי
39	לא	מִכָּל פְּרָחֵי מוֹר בְּגֵן
41-40	לב	מִחַמֵּד
41-42	לג	רְסִיסֵי מְלָלִים בְּדָמֵי לָיִל
42-43	לד	בְּעַקְבוֹת אֲנִקְרָאן
43	לה	מִכְתָּם
44	לו	וַיִּדְעָתֶם עַל מָה אֶהְבַּתִּיהָ
45-57	לז	בְּעֵינ־דְדוֹר (בְּלִדָּה)
48-50	לח	פְּנִמְסִיָּה (בְּלִיל חֲנֻכָּה)
50-52	לט	שִׁיר עֶרֶשׁ
52-54	מ	יּוֹחֲנָן בֶּן־הַשְּׁעוּרָה (מְשִׁירֵי בְּרָנִים)
55-56	מא	כָּל־דְּכַפִּין
56	מב	עוֹד תִּקַּר שִׁירַת אֶהְבָּה
57-60	מג	מוֹצְאֵי שַׁבָּת (אִידִילִיָּה)
60-62	מד	בְּעֵימ־רוּחֵי
62-63	מה	אֲנִי מֵאֲמִין
64	מו	גַּם הַרְזָה לִּי גַם אֶרֶן
65	מז	הַכֹּל נִשְׁכַּח

ת כ ו ן .

65-66	טו) בין חגוי-סלע (שיר פברוי)
66-68	טז) מחוינות הנביא .
68-69	ז) אַלגֵּיה .
69-73	חא) הַעֵן (Shelley) .
73-74	נב) על קברי .
74	נג) בעקבות גֵּתה .
75-77	נד) קבוץ גליות (פרודָה) .
78-79	נה) שְׁנֵי הַעֲרֻבִים .
79-81	ני) הַאֲחֵרוֹן לְבִנֵי קְרִימָה .
82-83	נו) לא תמות בת השיר .
83-84	נז) מַשִּׁירֵי בְּרִנָּס .
84-85	חא) זְכַרְיָנִי ! (Alfred de Musset)
85-86	ט) גִּמְעֵ זֶר אֶת לְעַמָּה .

1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900.

1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000.

2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100.

2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200.

גִּצְאָה, נְגוּרָה שְׁאֲנָנִים,
בְּהַתִּים עֵבֶן קָרַח וְכַפּוּר;
בְּזֶרֶחַ הַחֶרֶסֶה בְּנָנִים, —
בְּנֵאוֹת הַשָּׂאִי עֵנֵג וְאוֹר.

עַתָּה עֲלִים הַרְטוּבִים בְּעֵנִים
יִפְיִצוּ נִיחַח הַפּוֹר,
כְּמוֹ יֵשִׁיחַ אֲרָאִלִים, שְׁנֵאֲנִים,
יִרְנֵוּ הַזְּמִיר, הַדְּרוֹר;

עַתָּה הַכְּלִיל יִכְסֶה שׁוֹשְׁנִים,
אֲהָבִים-אֶף יִהְיֶה הַתּוֹר, —
גְּנוּרָה, נִתְעַלְסָה בְּנָנִים
בְּהַתִּים עֵבֶן קָרַח וְכַפּוּר...!

1893

אִירֵיָאֵל.

בְּרוּחַ הַמִּזְוִי אֲנִי יִצְרֵתִיךָ,
וּבְהַזְוִיִן הַלֵּיל — יִפְעֵתִיךָ;

גִּיחַח שׁוֹשְׁנִים תִּפְחָתִי אֶל פִּיךָ.
הַרְבִּיתִי מוֹקְסִים גְּזֵרְתֶךָ.

וְאָקַח אֹרֶז יְהִל מְדוּמֵי הַצִּיר,
וְאָקַח אֹרֶז נָעִם הַסְּהַר,
אֶת לִבְנֵת הַקֶּצֶף עַל גְּרָם אֲדִיר,
אֶת עֵדֶנֶת דְּמִדוּמֵי הַשַּׁחַר.

שִׁדְדָתִי גַם עֵמֶק אוֹקִינֹס הַיָּם,
שִׁדְדָתִי שְׁחוֹק יֶלֶד תַּמִּים,
לְקַחְתִּי וְאֲשִׁים הַתּוֹךְ עוֹרְקֵי הַדָּם
אֶת כַּחוֹת עֵינֵי-גִזְרֵי (א) נְעֻלָּמִים.

אֶת חֻשְׁבַּת לַיִל גָּנַב זָבֵרֶק מְאוֹד הַיּוֹם —
וְאֶסְמַח הַתּוֹךְ נִקְרוֹת עֵינֶיךָ,
וּבְגִלּוֹת הַעֲקָרִים שֶׁעָמְקוּ מִתְהוֹם,
וּבְחִבּוֹן לַיִל עִפְעִפּוֹךְ.

וְאֶסֶק מְרַחֲבֵיהָ, וְאוֹרִיד מְעַל,
מִפְּאֻרוֹת-עֵדֶן נִגְהַ אֲלָמוֹת,
עַם זֶו חֲכָלִיל צְפִירָה בְּרִסְיֵי הַפֶּל —
שֶׁהֵם בְּעֵינֶיךָ לְשִׁבְתָּ.

וּבְלִילַת הַיּוֹפִי לִי פֶתָאֵם נִגְלִית,
מְלֵאת זִרְנָה בְּאַרְאֵלִים,

(א) Geyser — בעין רוח.

זכור שרפי מרום בעריפים דאית
באשמני ליל חשבת צאלים.

זכילדת רום מבנות ארץ רוממת,
כילדת גן העדנים,
זמלא גיל זמורא מעינד בי שמת.
סנדהי ואליט הפנים.

אנהות כנור .

על גהרות כבל בגאונם שטפו
ישכנו, נדמינו, בכינו.
על ערבי הנחל זו אבל עטפו
מיצלתים וכנור תלינו —
אל קשי יום, נדחים, לששון יכספו,
אל העיר הכנור יהינו!
ניגעו בכיתרים הרוחות נפחו,
זלמנע-עדנים הם הוסם נאנחו.

עוד נאזין הקולות... עד אחרית ההורות
מערפלי מאות בשנים
תכנור יעירו אנהות רק מרות,
בקינה נמירה הרנגים,
ועד סוף אלפי שנים, בפנים נגרות,
מר נפשמ ישפכו הבנים.

כי נעיר שיר עשון פנינה אך דקה
 לה עמך לבי יענו בתלונה מאו-דקת.

ומה קין הקוון? מי יכל = עניני
 לפענה אך שואה הן חביתי,
 לשוא גם בפפרים הונעתי את עיני.
 לשוא הן השבתי הניתי.
 הלום טוב הלמתג - אמרתי ותעני.
 ורע לא אניתני - שניתני.
 לשוא, הן, להוון פתרונם בקשתי.
 מפה לא ענד אצא בהניני נבקשתי.

את שיר זה מלא נהי מי ישיר באחרונה?
 אם קצו השמענה אננים?
 או לראות בנים כי שבו ציונה
 תפסק ואת שירת הנבאים,
 תהי שירת נצחון, תריע בגאונה,
 לה יען קול הן ומצלמים?
 או בועקת שבר, באחרית הימים,
 תשירה - תקינה הנתק - לעולמים...

אביב עולמים

יללת רוח, לא תנוח,
 בארבה אאזינה.

ואת-אם ארע: פתח פרחובות
מאמין-הנגי ולא אאמיקה:

בעליתי שם יפתי
שם האביב בשלל נוגע
בלתייה מלאות עדנת
זה את פתח רב ישעניו.

גם בעננים שמי שטנאנים
שבנגוחת שמש אביב
לי נשקפו מעיניה
מלאות אורה אור חקביב.

ופורח חתפוח
כלו מצע בלכן פרחים
מצין נרר הארנמן
בפתעניב בין לסבכים.

פני יפתי אהובתי
מלכן פרחים אורו צחו
שפתותיה פשושנים
הנה טרם עוד פתחו.

רן עפרונים שיר מעננים
בניאיות בת-קול עונה:
זאת שוררת חסדת לבי
וסצחקת פי רב ששונת.

וּמִסְבִּיב, רֵיחַ אֲבִיב,
 בְּשִׁמְי־יַעַר, קִמְרַת-אֶחָו
 וּבְלִבִּי תִקּוֹת נֶעַר
 שָׁבוּ קָמוּ וַיִּפְרָחוּ .

1896

וְחִלְלִי עֵינַיִם הַחֲרָם
 אִם יִשְׁקַע, נָם יוֹעַם תִּשְׁפֹּל
 פָּאת מְעַרְב עוֹדֶנָה בְּעֵרַת,
 וְלוֹהֵט בְּאֵבֶק פֶּן עֲרַפֵּל .

קִיר בְּרִיגֵל בָּנִי וְלִיפָח:
 צָבֵא רִאִים עִם הַדּוֹת נִצְבִים,
 בַּת שִׁירֵי הַנִּבְאָה, הַרְפָּה,
 עוֹד מְלֵאָה הַנִּינִי אֲהַבִים . . .

1895

חֲקַמְתִּי אֶת שִׁירַת הַזְמִיר,
 וְשִׁחֲזַק-אוֹר וְצִלִּים בְּשִׁדְרוֹת,
 וְתִלְוֶנָה תִפְעִין קוֹל מְמִיר,
 וְנִשְׁיָקוֹת-אֶפְתָּם בְּעֵרוֹת .

הַלְמֵהי עֵינַיִם — שְׁמַיִם,
 מִה־נְדָלוֹ; מִתְּ עֲמֻקּוֹ, מִה־יָפוֹ...
 בְּהֵן נִשְׁקָו אֹר וְצֵל עֲרָבִים,
 לִי תִבֵּל-וּמְלֹאָה נִשְׁקָפוּ.

1895

פְּנִימִיָּה.

בְּלִיל זֶה, לֵיל אֶפֶל, לֵיל חִשְׁבַת הַתְּהוֹם,
 זָרוּ-לוֹ סֵהב אֲנִיחוֹת,
 בְּעֲנָקֵי בְלֵהוֹת סִמְנֵשׂאוֹת בְּרוֹם
 שְׁמוֹת הַשְּׂדֵרָה הַנִּבְהָגוֹת.

בְּלִיל זֶה הַמֶּן פְּלֵאֵי פְלֵאוֹת וְסוֹד
 מְלֹאָה תִתְבַּל וּמְלֹאָה,
 מְבִישׁ הַמֶּל — מוֹרָא וְהוֹד —
 בְּאַלְפֵי רַבּוֹת עֵינֵי-דָאָה.

בְּלִיל זֶה בְּאֶשׁוֹן עֲמֻקֵי אֶרֶץ וְעַל
 "יֵשׁ" אֲדִיר, נֶעְלָם יִתְבַּעַר,
 בְּלִיל זֶה מֵר יֶאֱנֹק, מֵר יֵמֵר תִּנָּל,
 אֹר מִתְּעָה בְּאַנְגִּימִים אֵט יָאֵר.

וְחָרֵשׁ יִתְלַחֲשׁוּ חֲעֵלִים עַל בְּדֵי,
 קוֹלוֹת גְּעֵלְמִים יִקְרָאוּ,
 בְּלִיל זֶה בְּעֶרְפֶּל עַל הָרִים כִּי רַד
 גָּרֵר אֲשֶׁמְנִים יִתְעוּ...

1895

לא רגעי שגת-טבע: ונחלומות ימקנן.
 רק רגש בך אראה ופערות הקרב:
 על מרזם שיא הדין זכמכרות עמקו.
 בתהומות הישימון זכצל חביון עב.
 כי תאכל נפשי ופצעני יזקנו.
 תקותי הגבולנה בשושן בפתו.
 אנודה למקום שם משברים יזקנו.
 למקום צוקיו ירים צור אדיר ושב.

אז בשהי מגלים הרבים בפלעים,
 שתהמה, בדתמוזלם, אצבים לרגעים,
 וטור מטור ירום, נל ינבר מגל:

מצורים נבלמתי שתהמה בנאותם
 אל מחץ משברים, אל נהמם והמונם
 יסנירו את לבם וראשיהם אל על...

1896

הערב

מני רכבי התל
 ישתרע הצל

יְקָדִיר, יַעִיב עֵין סַעֵן הַכָּתָם .
 יָנוּם, יִישָׁן הַגֵּל,
 סָהַר יִהְיֶה מַעַל,

סָבִיב אֹרֶז וּמְנוּחָת - הַקָּפֶט .

יִבְרַק בְּרֹבב הַצִּיר .

פֶּתַע גַּעוֹר וְפִיר (א)

יִהְיֶה אִם בְּאֶשְׁרוֹת נַחַל הַמַּיִם .

וַיִּבְרַח בְּסוֹף . . .

שׁוֹר - שָׁם יַעֲוֶה הַכְּרֹב .

נִשָּׂא אֶפְרַיִם עַל כּוֹכַב שָׁמַיִם .

1894.

בְּעֵנִוַעִים

נָא הַשִּׁיבוּ לִי יְלָדוֹתַי ,

הַזֶּה הַשִּׁירִים , גִּיל עוֹלָמִים .

שְׂדֵמוֹת זָהָב וְשִׁמְי טַהֲרָה .

וַיִּבְרַח יְלָד , יְלָד הַמַּיִם .

בְּבִי־קָסָם וְשָׁלַל צָבַע

חֲלוֹמוֹתַי לִי הַשִּׁיבוּ ,

פְּנִטְסִיָּה לִי רִקְמָתָם

הַפָּה לְבִי אֲזוּ הַרְתִּיבוּ .

(א) רוּחַ הַרְיִשִׁית - Zephyr

Generated for Joseph Gallron (The Ohio State University) on 2014-02-15 17:17 GMT / http://hdl.handle.net/2027/mdp.39015024566906
 Public Domain in the United States; Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

עת לא עיני כלילת יופי —
 שמש אביב אך שופני
 ובמרוחי פלאי-פלאות
 ספור בדים צוד צדני .

לי השיבו שירי נעם,
 רעי, אתי בטוב ראו,
 הר הנער, שחוק ושיחות
 מלב מלא אז נבעו .

עת עוד נפשי גרסה לחיים,
 נבעו רנשי בי כמעין;
 עת נשאתי נפשי לתקות,
 אין מלאותן שני בין .

לי השיבו גם המעותי
 לבי עקה פי ישיבו,
 נאמנותי גלחה סני, —
 פגעים רוהי פי יעציבו .

שוב ופרח, אביב ילדותי,
 שוב כצפירה הופע בהלתי
 אך הופרת צהיח-סלע,
 סדום הבנה עלי תלה ?!

1894-

נגילה, גתעלסה באהבים,
 נריעה, נופרה נא, הורו
 כל עוד לא העיבו תעבים
 שמינו מעלפים תוהור;
 כל עוד גם פנינו להבים,
 גם לפי גם לכך פיקוד
 הר נער, הר ששון נצבים,
 עד הם לא הרחיקו לנהור;

עד לא נמו גללי ערבים,
 כל עוד חיים נשאתו — נחמד —
 נגילה, גתעלסה באהבים,
 נריעה, נופרה נא, הורו

1893.

באביב.

על החיים התחדשים,
 על החיים הנעורים,
 חפת הכלת תרהיב עין,
 תתפזרנה קרני אורים.

אור וחיים, מלא נענץ וזרע
 מנאורת ישרא' ורקיע
 רוח היסון, מלא נעים,
 יתלוף שפני, ציין יגיע.

רוח היסון, רוח עדנה,
 בום, בום, בום - רוח אביב, אום
 כדמות ים, נרקרק הרון
 בחגי, שדמה סביב סביב
 בין עשאים אך ירקו, ירקו
 בנאות רכבות הנצנים,
 לשם מקהלות - רכבי-נוצה,
 הנה, צפצוף, שער ורננים.

מן ערבות רכבי-עבים
 ארצה נהכו שירי-פלאות -
 מי זה מנה מספר למו
 לצפרים הנשאות?

למו יען הר גן הרים,
 יען הרגול קל פנפים,
 ומננינות זמיר הנשף,
 המית גחל וד-תפים.

סביבי חיים, סביבי אורה,
 שירת אשר, שירת פלא,

זמרת שגאון בענין צנים כיתה ז' זמ'
שירת-ומלט מבוה בלא .

1894.

באביב ימינו כחודש יולי

הנני חוזר וזוכר

באביב ימינו כחודש יולי
בשדה חתה הריא הנשפחה
זכרונות ליל קסם והסון העלמות,
חבקרני גשקהל אוסבס .

נהתי ופתור הדממה סביבנו
בחבקרני ובנשקי אותכה
עד כי האונהי את לבך ברטט
ההונה ודוסק כך פכה .

בו צלצלו קולות האביב הרענן
בהמון מנגינותיו ופרתיו . . .
באביב ימינו כחודש יולי
וידום הפרהם ומבכיו . . .

1896.

בששי בין ערבים .

כי שפי ידעה אור היום
בששי בין ערבים .

בְּנֵי־בְּאֵי־קֶץ מְפֹעֵנוֹת רוֹם
 מְלֹאכִים שְׁנִים דָּאִים
 עַל כְּנֵפֵי עֵב: אֶל עֵיד וּבְפֹר
 יִסּוּרוּ גְרֵי שְׁהָקִים,
 וְאֵל בֵּית, אִם בּוֹ עֲבָרֵי גֵר,
 יִצִּיצוּ אֶל הַחֲרָפִים.

כִּי יִהְיֶה אִזּוֹ בְּבֵית אֹר
 וְנִעִימוֹת גִּיל בְּחֶדֶר,
 מִרְבוֹת דְּאֵנוֹת קָרָא דְרוֹר,
 בְּכֹל גְּקִיּוֹן סֶדֶר;

כִּי יִצּוֹק לְחִישׁוֹ בְּרִנְשׁ וְחִיל
 הָאִישׁ פֶּדֶת וּבְתוֹרָה;
 מְסָבִיב הַתְּשֻׁלֵּט שְׁלוֹת גִּיל
 מְסָבִיב נִעִימוֹת אֹרְחָה, —

פְּנֵי מְלֹאךְ טוֹב, שְׂפִלְאוֹ חוֹן,
 יִפִּיקוּ שִׁשׁוֹן לֵב עָנוּ,
 וּמְלֹאךְ רָע הוּא יִחְרוֹק שׁוֹן,
 יִתְעַוְתוּ רִשְׁמֵי פָּנָיו:

— „כְּשֶׁבַת זֹאת לְעֵדֶן הַבָּא
 וַיְהִי חֶלְקָה שָׁמֶן
 עַד עוֹלָמֵי עַד”! — וּמְלֹאךְ רָע
 עַל כְּרַחוּ יַעֲנֶה: אָמֵן!

— אַךְ טוֹב וְגִיל עַד יוֹמָךְ בָּא
וַיְהִי חֶלְקֶךָ שָׁמֶן
בְּעוֹלָם הַבָּא! — וּמִלְאָךְ רָע
עַל כְּרַחוּ יַעֲנֶה: אָמֵן!

אַךְ אִם בְּבֵית יְשׁוּר רִיב,
הָאִם כִּי תִבְנֶה בְּפִנֵּה;
הָאִישׁ כִּי יִמְטִיר קִלְלוֹת פִּיו,
הַיְלָדִים יִשְׂאוּ קִינָה;

בַּהֲדַר פְּרָעוֹת, אַף אֵין יֵשׁ
גַּר יֵאִיר הַצְּלָמוֹת,
עַיִן מִלְאָךְ רָע אִזּוּ הַזֶּר אִישׁ,
עַל שְׂפָתָיו שְׂחוּק צָרָבֶת.

— כִּשְׂפָת זֹאת עַד יָבֵא יוֹם
וּבְחִיק עֶפֶר הַמָּטֶן.
וּמִלְאָךְ טוֹב יֵאָנֵחַ הוֹם
וְעַל כְּרַחוּ יַעֲנֶה: אָמֵן!

— אֵין טוֹב ... שְׁלוֹם בֵּית יְהִי לָךְ זָר
בְּחִיק עֶפֶר עַד הַמָּטֶן.
וּמִלְאָךְ טוֹב הוּא יִבְכֶּה מָר
וְעַל כְּרַחוּ יַעֲנֶה: אָמֵן!

1898.

כי נעיר שיר עשון פאנינה אך דעה
 לה עמך לב יענו בתלונה סאז-הקה.

זמה קץ החון? מי יפל = ענינו
 לפענה אך שוא הו חפיתי,
 לשוא גם בפפרים הזנעתי את עיני
 לשוא, הו השבתי הניתי.
 הלום טוב הלמהג - אמרתי ותעני,
 ורע לא אונתי - שניתי.
 לשוא, הו לחון פתרונים בפשתי,
 טפח לא עוד אצא בהגיגי נקשתי.

את שיר זה מלא נהי מי ישיר פאחרונה?
 אם קצו השמענה אונים?
 או לראות פנים כי שבו ציונה
 הפסק זאת שירת הנבאים,
 התי שירת נצחון, הריע בגאונה,
 לה יען קול הרם ומצלתיים?
 או בועקת שבר, פאחרית הימים,
 חשירה - תקינה הנתק - לעולמים...

אביב עולמים

יללת רוח, לא תנוח,
 פארבה אאוינה,

Generated for Joseph Gallon (The Ohio State University) on 2014-02-15 17:17 GMT / http://hdl.handle.net/2027/mdp.39015024566906
 Public Domain in the United States; Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

ואף-אם ארע פתו ברחובות יצו
מאמין-הגני ולא אאמינה

בעליתי שם נפתי
שם האביב בשלל נוגני
בלתייה מלאות עדנה
זת אה פתם רב שיטניו.

גם בעננים שמי שטנאנים
שכנגחות ששש אביב
לי נשקפו מעיניה
מלאות אורה אור חקביב.

ופורח חתפוח
כלו מנע פלכן פרחים
מצייץ גרר הארנמן
פפתננב בין לפככים.

פני יפתי אהובתי
מלכן פרחים אורו צחו
שפתותיה בשושנים
הנה טרם עוד פתחו.

רן עפרונים שיר מעננים
בניאיות בת-קול עונה
זאת שוררת חסדת לבי
ומצחקת פי רב שישונת.

ומסביב, ריח אביב,
 בשמי-נער, קטרת-אחו
 ובלבתי תקות נער
 שבו קמו ויפרחו.

1896

וחכלילי עינים דחרים
 אם ישקע, גם יועם השפל,
 פאת מערב עודנה בענת,
 ולוהט באבק פו ערפל.

קיר ברזל טני ולפתח:
 צבא דלדים עם הודות נצבים,
 בת שירי הנבאה, קרפה,
 עוד מלאה הנגיני אהבים...

1895

חזמתי את שינת הזמיר,
 וישחוק-אור וצללים בשדרות,
 ותלונת המעין קול ממיר,
 ונשיקות-שפתים בערות.

הַלְמֵהִי עֵינַיִם - יְשָׁמִים,
 מוֹדֵנְדָלוּ, מִתְּ עֲמָקוֹ, מִתְּ יִפּוֹ...
 בְּהֵן נִשְׁקָה אֹזֶר וְצֹל עֲרָבִים,
 לִי תִבֵּל-וּמְלֶאכֶה נִשְׁקָפוֹ.

1895

פְּנִימָסִיָּה .

בְּלִיל זֶה, לַיִל אֶפֶל, לַיִל חִשְׁבַת הַתְּהוֹם,
 וְרוֹ-לוֹ שֶׁהֵב אֲגָהוֹת,
 בְּעֵנְקִי בְּלֵהוֹת מִתְּנִשְׁאוֹת בְּרוֹם
 שְׁמוֹת הַשְּׁדָרָה הַנִּבְהָגוֹת.

בְּלִיל זֶה הַמֶּן פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת וְסוֹד
 מְלֶאכֶה תִּתְבַּל וּמְלֶאכֶה,
 מִבֵּיט הָאֶפֶל - מוֹרָא וְהוֹד -
 בְּאֶלְפֵי רַבּוֹת עֵינֵי-דָאָה.

בְּלִיל זֶה בְּאֶשׁוֹן עֲמִקֵי אֶרֶץ וְעַל
 "יֵשׁ" אֲדִיר, נְעֵלָם יִתְנַעַר,
 בְּלִיל זֶה מֵר יֶאֱנוֹק, מֵר יִמֵר הַגָּל,
 אֹזֶר מִתְּעָה בְּאֶנְפִים אֵט יֶאֶר.

וְחָרַשׁ יִתְלַחֲשׁוּ חֲעָלִים עַל בְּדָה,
 קוֹלוֹת נְעֵלָמִים יִקְרָאוּ,
 בְּלִיל זֶה בְּעֶרְפֶּל עַל הָרִים כִּי רַד
 גָּרֵר אֲשֶׁמְנִים יִתְעוּ...

1895

לא רגעי שנת-טבע, ונחלומות ומתקן,
 רק רגיש בך אראת ובערות הקרב:
 על מרום שיא הדרך ונכסרות עמקו,
 בתהומות הישימון זכאל חביון עב.
 כי תאבל נפשי ופצעני יצקו
 תקותי הבולגה בשושן פסתו,
 אנודה למקום שם משברים יצקו
 למקום צוקיו ירים צור אדיר ושב.

אז בשהי מגלים נרבים בפלעים,
 שהתה, בהתמוללם, שדים לרגעים,
 וטור מטור ירום, גל יגבר מגל:
 מצורים נבלמתי שהתה בנאותם
 אל מחץ משברים, אל נתמם והמונם
 יסגירו את לבם וראשיהם אל על...

1896

הערב

מני רכבי תהיל
 ישתרע הצל.

יְקַדִּיר, יַעִיב עֵין סַעֵן הַבָּתִּים.
 יָנוּם, יִישָׁן הַגָּל,
 סֶהַר יִהְיֶה מַעַל,

סְבִיב אֹרֶז וּמְנוּחָת - הַקֶּסֶל.

יִכְבַּק בְּרֹבב הַצִּיר

פְּתַע גַּעֲזֹר וּפִיר א

יִהְיֶה אֵט בְּאֲשֵׁרוֹת נַחַל הַמַּיִם.

וּבְנֶגַף צְפוּף...

שׁוֹר - שָׁם יַעֲזֹף הַכְּרֹב

נִשָּׂא אֶפְסֵי עַל כּוֹכַב שָׁמַיִם.

1894.

גַּעֲזוּעִים

נָא הָשִׁיבוּ לִי יְלָדוֹתַי,

הַזֶּה הַשִּׁירִים, גִּיל עוֹלָמִים

שְׂדֵמוֹת זָהָב וּשְׁמַי טַהוֹר

וַיִּבְזֹת יָלָד, יָלָד הַמַּיִם.

בְּבִיקָסִם וּשְׁלָל צָבַע

חֲלוֹמוֹתַי לִי הָשִׁיבוּ,

פְּנִמְסִיָּה לִי רִקְמַתֶּם

הַפֶּה לְבִי אִזּוֹ הִרְהִיבוּ.

א) רוּחַ חַרְיִישִׁית - Zephyr

עת לא עיני כלילת יופי —
 שמש אביב אך שזפני,
 ובמדוחי פלאי-פלאות
 ספור בדים צוד צדני.

לי השיבו שירי נעם,
 רעי, אתי בטוב ראו,
 הוד הנער, שחוק ושיחות
 מלב מלא אז נבעו.

עת עוד נפשי גרסה להיים.
 נבעו רנשי כי במעון;
 עת נשאתי נפשי לתקוות,
 אין מלאותן שני דין.

לי השיבו גם המעותי
 לבי עתה פי ושיבו,
 נאמנתי גלגה כני, —
 פנעים רוהי פי ועציבו.

שוב ופרח, אביב ילדותי,
 שוב כצפירה הופע כהלה!
 אך היפרח צחיח-סלע,
 סדום הקנה עלי תלה!?

1894-

...

...

אור וחיים - על עתה
 ואתה אתה - שאתה זרקה
 רוח היסון מלא נעים,
 יחלוק שפי, ציין יגיע.

רוח היסון, רוח ערנה,
 בום, ביום - בום אביב
 כדמות זם, נרקרק הרון
 נחבי, שדמה סבים סביב
 בין עשאים אך ירקו,
 בנאות רבבות הנצנים,
 שם מקהלות - רב-נוצה,
 הנה, צפצוף, שיר ורננים.

מן ערבות רכבי-עבים
 ארצה נהכו שירי-פלאות -
 כי זה מנה מספר למו
 לצפרים הנשאות?

למו יען הר בן הרים,
 יען הרגול קל פנפים,
 זמנינות זמיר הנשף,
 המית נחל וד-תפים.

סביבי חיים, סביבי אורה,
 שירת אשר, שירת פלא.

זמרת שנתן בעתן זעם כמותו זמ
טירת-נסלש ספוגי בלא .

1894.

בא אלף וי"ג חזק

* *

הזאת סוף וזאת סוף

באביב יצאנו בחדש האביב,
בשדחת הריא הגשפחה
זכרנו ליל קסם והמון העלמות,
חבקהני גשקהני אוסבס .

נהני ותשור הדממה סביבנו,
בחבקי ובנשקי אותכה,
עד כי האונהי את לבך פרטט,
ההונה ודומק בך פכה .

בו צלצלו קולות האביב הרענן
בהמון מנגינותיו ופרתיו . . .
באביב ימינו, בחדש האביב,
ויהום הפרהם ומכביו . . .

1896.

בששי בין ערבים .

כי שפי ידעך אור היום
בששי בין ערבים .

Generated for Joseph Gallon (The Ohio State University) on 2014-02-15 17:17 GMT / http://hdl.handle.net/2027/mdp.39015024566906
Public Domain in the United States; Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

בְּנֵי־בְּאֵי־קֶץ מְפֹעֹנֹת רוֹם
 מְלֻאָכִים יְשָׁנִים דְּאִים
 עַל כְּנָפֵי עֵב: אֶל עֵיר וּכְפָר
 יִסּוּרוּ גְרֵי שְׁחָקִים,
 וְאֵל בֵּית, אִם בּוֹ עֲבָרֵי גֵר,
 יִצִּיצוּ אֶל הַחֲרָפִים.

כִּי יִהְיֶה אִזּוֹ בְּבֵית אֹר
 וְנִעִימוֹת גִּיל בַּחֲדָר,
 מִרְבוֹת הַדָּאנוֹת קָרָא דְרוֹר,
 בְּכָל נִקְיוֹן סֵדֶר;

כִּי יִצוֹק לְחִשׁוֹ בְּרִנְשׁ וְחִיל
 הָאִישׁ פְּדַת וּבִהוּזָה;
 מְסַכֵּיב הַנְּשֻׁלֵט שְׁלוֹת גִּיל
 מְסַכֵּיב נְעִימוֹת אוֹרָה, —

פְּנֵי מְלֻאָךְ טוֹב, נְשֻׁלָּאוֹ חֵן,
 יִפִּיקוּ שְׁטוֹן לֵב עֵנּוֹ,
 וּמְלֻאָךְ רָע הוּא יִהְרֹק שֵׁן,
 יִתְעוֹתוּ רִשְׁמֵי פָּנָיו:

— „פְּשֻׁבַת זוֹאת לְעֵדֶן הַבָּא
 וַיְהִי חֶלְקָהּ שְׁמֵן
 עַד עוֹלָמֵי עַד”! — וּמְלֻאָךְ רָע
 עַל כְּרָחוֹ יַעֲנֶה: אָמֵן!

— אַךְ טוֹב וְגִיל עַד יוֹמָךְ בָּא
וַיְהִי חֶלְקֶךָ שָׁמֶן
בְּעוֹלָם הַבָּא! — וּמִלְאָךְ רָע
עַל כְּרָחוּ יַעֲנֶה: אָמֵן!

אֵךְ אִם בְּבֵית יְשׁוּר רִיב,
הָאִם כִּי תִכְוֶן בְּפִנְהָ;
הָאִישׁ כִּי יִטְטִיר קִלְלוֹת פִּיּוֹ,
הַיְלָדִים יִשְׂאוּ קִינָה;

בַּהֲדַר פְּרָעוֹת, אַף אֵין יֵשׁ
גַּר יְאִיר הַצְּלֻמוֹת,
עֵין מִלְאָךְ רָע אֲזוּ הַזֶּר אִישׁ,
עַל שְׁפָתָיו שְׁחֹק צָרְבָת.

— כִּשְׁבָת זֹאת עַד יָבֵא יוֹם
וּבְחִיק עֶפְרַיִם הַטָּמֵן.
וּמִלְאָךְ טוֹב יַאֲנַח הוֹם
וְעַל כְּרָחוּ יַעֲנֶה: אָמֵן!

— אֵין טוֹב ... שְׁלוֹם בֵּית יְהִי לָךְ זָךְ
בְּחִיק עֶפְרַיִם עַד הַטָּמֵן.
וּמִלְאָךְ טוֹב הוּא יִבְכֶּה מָר
וְעַל כְּרָחוּ יַעֲנֶה: אָמֵן!

1898.

חיים חדשים.

"מה יזאף יתנעש,

מה יהום תים?

תתבין סוד שים

תגלים ב'דכים'?

— מתפי ים קדם אָתָּאנוּ אָנְחָנוּ,
בְּדֶרֶךְ הַרְחֻקָה סְהַרְנוּ, לֹא גַחְנוּ,
עַל בְּרֵלַח מִיַּמֵּינוּ נִשְׁאָנוּ דְלִיָּה
מְאַרְץ יְהוּדָה עֲרֵי גְבוּל רוֹסְיָה:
לֹא פִסּוּ עוֹד הַיָּיִם עָלַי תְּרֵרֵי צִיּוֹן.

"מה יפעה תרום

ועלים ירעשו,

עפיי תהרוח

אט יתלקשו?"

— סְפִרְמֵי עֵינַי גְּדֵי זֶה עֵתָה בַּקְּבָאֵתִי,
מִזֶּר שׁוֹשֵׁן בְּבִגְדֵי צַרְרֵתִי, נִשְׁאָתִי,
לְתִרְוָה נִשְׁלַחְתוּ גִפְנֵי אֲדָרְתִּי:
עוֹד הַפֶּבֶחַ צַפְרֵתִי לְצַבִּי וּלְתַפְאֲרָתִי,
זֶה עֵתָה אֲנִי נִרְאוּ עָלַי הַנְּצָנִים.

"מה ירמוז בעפעפיו

הילל בן-שחר,

ואדגמן הכלילי
יבם צפי צהרי

— מפורח השמיש אכזאת אופיע,
אל ציון נשקפהי— שם שחר יגיה,
וצללים ינוסו מנגהות פרוים,
ואביט מסביב על שפירר שמים—
לא עוד ענני השוף בת עיני חזתה!

* *
*

זביטו מפעל כוכבים
ויספרו בלט לירח:
מה ידקה, ישח, יתאבל,
על מה זה האישי ואגם?

— נדביתי משעפים עורוני,
שחזתי, כי כבד הפכל,
ועל נעורי— ללא חמדה— הלפו
על אלה קראתי לאבל...

* *
*

עת כנור תחת יד רגשת יתנפח
זינתק מיתר רך מפרי הפאב העז,
בפרוץ ים צלצלי חן בעונב ואגם
זתקר שירתיה והמיתה הגיון-רו;

בְּצַעֲיָהּ הַהִבְלָת עֲרֵבוֹת פִּי הַרְגָּעָה,
 יָרַח כְּחֹלֶם נָד וְאֵלֶם דְּמֵי הַלַּיִל,
 בְּבִמְקָמָם הָאֵשׁ הַדְּעִימִים פִּי תוֹפְעָה,
 וַיִּצְוֵי עֲרַפְלֵי-עַב יִרְקְמוּ בְּמִרְחַב אֵל;

בְּרֵעוֹשׁ, בְּנֵעוֹשׁ וּנְתוּן אֲרוֹמִים סַעַר נָנַב,
 בְּדַרְכֵי מוֹעֵף, חֵישׁ יִתְפַּלֵּשׁ בְּעֵגְנֵי חוֹל,
 וַיִּשְׁטַף מִטְרוֹת עוֹ פִּי יִמְסָה נוֹשׁ וְהִנֵּב,
 הַפָּרָק יִקְרַע עֵבִים, חֲזוּיִים יִהְיוּ קוֹל, —

אִז אֶתְּךָ חֵי אֲנִי, מְלֵא תִכְלֵיָהּ רַבְתִּיו
 וּכְנִפְשֵׁךָ-נִפְשֵׁי אִז שֶׁאֶפֶת קָרַב וְדָרוֹה
 עִם אֲנַחוֹת תִּכְלֵ כִּלְהַ תִּפְרוֹץ גַּם אֲנַחְתִּי,
 וּפְצָעֵי נוֹטְפִים דָּם עִם דְּמֵי כָּל הַיּוֹר וְדוֹר... •••

1897.

יִשְׁוֹשׁוּ שְׂמֵי תִכְלֵת וְתִפְרַח הַגִּנָּה,
 בִּירְקֵךָ יֵאֱדִימוּ דְבִדְבָנִים...
 מַה לָּךְ, הַמְשׁוֹרֵר, וְלִנְפִשֶׁךָ עֲרִינָה?
 הַקָּסֶם לָךְ קָסְמוּ הַרְגָּנִים?

עֵינַיִם-שְׂמֵימִים רַכּוֹת הַתּוֹפְעָה,
 תִּבְעֲרָנָה שְׂפָתַיִם-דְּבִדְבָנִים,
 צִלְצֵל הַנְּשִׁיקוֹת רַב אֲשֶׁר תִּבְעֲנָה...
 הַקָּסֶם לָךְ קָסְמוּ הַרְגָּנִים? ...

1895.

קְרִימָה!

(Longfellow.)

עת רד הליל על מרום הקר
 לתררי אֶלֶף וְרֶבֶךָ כְּפָר
 הָעֶלֶם בָּא וּבָדָו גַּם,
 וְעָלְיוּ זָר זֶה יוֹפֵעַ אוֹת:
 קְרִימָה!

מֵרְאֵהוּ כְּהוֹשׁ, פְּנִי-יֵשׁ,
 זְכָרְךָ הַחֶרֶב לְעֵינָיו אִישׁ,
 וְצִלְצֵל פֶּעַם מִן כְּתָם-פֶּזַז
 לְנִיב הַזָּר בְּשִׁפְתַת הַלֹּז:
 קְרִימָה!

בְּבָהִיִּם רָאָה לְאִישׁ הָאֶח -
 מְאֻשָּׁרִים יוֹשְׁבִים עֲשִׂיר וְרֶבֶךָ,
 מִמַּעַל הָאֵיר כְּרֶבֶךָ הַשְּׁנִיר *),
 מִבֵּין שִׁפְתוֹתָיו נִמְלֵט שִׁיר:
 קְרִימָה!

נָאֵם הַשָּׁב: הַמְשִׁעוֹל צָר,
 יִרְאֵה מִסַּעַר יְקָדִיר הָר,

*) Gletscher.

מִזְרֵם עַל בְּנֵי אֹת הַיָּם.
לוֹ עָנָה קוֹל מִצִּלְצֵל יָרֵם:

קְדִימָה!

הַעֲלֵמָה לוֹ תִתְחַנֵּן: נָא
עַל לְבִי נִנְחָה, נָד וְנָעוּ!
נִתְדַמַּע עֵינָיו הַבִּלְתָּ אֵי,
הוּא נִנְאָח, אַךְ עוֹד קוֹלוֹ עוֹ:

קְדִימָה!

נִטַּח מֵאֲרֵץ גַּע וְנִטַּח,
הַאֲפֵר לוֹ מִרְחוֹק יָשָׁח,
נִטַּח מִחֵשְׁבֹת שְׁלֵג וְסוֹר!
וַיַּעַן קוֹל מֵרֵאשִׁית הַצּוֹר:

קְדִימָה!

וַיְהִי בְהִבְקַע אֹר בְּדֶרֶךְ,
וַיִּזְרֵי מִקְלַט סֶן-בְּרִנְר
עַת צָקוּ לְחֵשֶׁם יוֹם וַיּוֹם
הַאֲזִינּוּ קוֹל קוֹרָא בְרוֹם:

קְדִימָה!

וַיִּמְצָא כָלֵב נִאֲמָן אֶת
הַעֲבֵר-אֲרַח שׁוֹכֵב מֵת
בֵּין רִגְבֵי קִנְחָ עַב וְקָר
וַכִּידוֹ גַם בּוֹ אוֹת הַעַר:

קְדִימָה!

בְּנֵאוֹת הַקּוֹר בְּעֶרֶב הַיּוֹם,
 הוּא מֵת, אֶךְ נִחְמָד יִשְׁכַּח דּוֹם;
 וּמִשְׁמִים, קִצְבֵי-עַל, וְיִשְׁכַּח
 בְּכֹכֵב נֹפֵל חֶלֶף קוֹל:
 קְרִימָה,

1896.

וְאֵת שְׁמֵךְ אֲנִי אֲשֶׁא עַל כְּנִפֵי הַשִּׁירָה
 וְעָבֵר זָכוֹל יוֹכְלוֹת אֲפֻעֵנוּ,
 וְלִמְרַחֵק הַעֲתִיד הַפְּלֵא תַעֲלֵמוֹת
 מִלֵּא נָעַם וְזִיו אֲכִי אֲנִי.

וּבִקְרַת הַפְּנִינִים הַיּוֹךְ נִבְּבֵי תְהוֹם בְּרֶפֶת,
 כְּנִשְׁיָקָה חֲרָדָה לְכַלֵּת,
 מִשְׁמָרֶת עוֹלָמִים אֲנִי אֲתַנְנוּ,
 לָעֵת יוֹתֵר מִזְּכָה וְלָדוֹר מֵאֵד נִעֲלָתָה.

וַיְחִי שְׁמֵךְ וַיִּפְרַח, וְאֲכִיבוֹ – עוֹלָמִים
 בְּנִגְהוֹת עֲמִרְהוֹ לֹו נִאֲוֹת,
 לֹו יִפְלֵל כָּל לֵבָב וְתִכְרַע כָּל בְּרִי
 בְּמִמְלַכְתְּ הַיּוֹפִי וְהַאֲהָבָה.

1897.

בְּהַלִּיט צֶל אֶסֶט-הַדְּרוֹבוֹת,
 כִּי יִשְׁבְּחוּן עֲבֵר וְנָטָב,
 אֲהַבְּהִי מִקְהֵלוֹת פּוֹכְבִים,
 אֲבִיטָה הַיּוֹד נִכְבִּי הָעֵב.

לִי נִפְעָי מִגְּדֵת בְּסִתְרוֹ
 כְּמִצֵּי אֲנִי בְּכִנְף נֹד,
 הַנְּאוּה נִבְּטָת הוֹלְמָת,
 וְרִטוֹבָת דְּמַעְתָּה עֵין-הַזֹּר.

שֵׁם אֲזִי הַבּוֹכְבִים יִחְלוּ
 בְּעֵבְרִיטִים וְאוֹרִם אֹר פֶּזוּ,
 וְלִיל ... בְּהַכְּלַת אֲדָמָה
 נְרַדְּמָה וּמְלֵאֲתִי רוּ.

1895.

לִיפֶה-פִּיָּה.

שִׁיר עֵדוֹן שִׁיר פֶּלֶא וּמְחַמֵּד כָּל שִׁיר
 אֲנִכִי, הַיִּפְּה, אֲדָעָה,
 בְּדָמִי לִיל הָאֲרִיב בְּאֵלוֹשְׁמָת (*) בְּזֵן
 גְּבוֹכָה שֵׁם אֲנִי שְׁמָעָה.

(*) מִקוֹם נַחֲבֵד בַּחֲצִי-הָאֵי קָרִים.

עת דומם יופיע כוכב הציר,
 וגם וכה תרדמת הקסם
 עלי בהבני תבלת אפוקסיוס (א) הים,
 שחלים הסור באור פתם;

אז שיר זה האזנהו בין ענפי העץ
 בשדרות בצללים טבעו,
 ובשיח גבעולי שושנה הסור,
 ובהמית מענים נבעו.

לו ענה מסביב קול גלי הים
 בין סלעים יבתירום ואבנים,
 ושאון דגם סורע בערוצי דורה,
 שתואעות תוסודו ברננים.

פי תדעך הנה רבטי דמך האט,
 ובלבך פי ינח הסענה;
 פי גפישך עיפה סתענוג וגיל,
 ועינך תסבי סנער -

שיר ענדי לשיב פלא זה יעלת החן,
 אנכי גם אז לך אשירה,
 ולשירי ירדחו דמך פסיר,
 ועו אהבה וחשק אעירה.

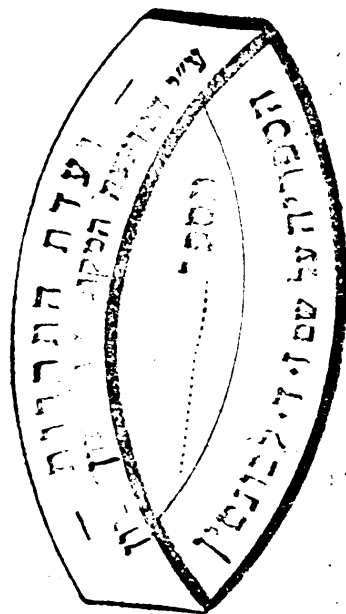
(א) הים הבהיר.

יִרְחֹחוּ דַמְיוֹ, יִחַכְרוּ כַפִּיר,
 אֹת לֵב עַל לֵהָר יוֹפִיעַ,
 וְקַלְמוֹת הַפֶּעַם יִדְפְקוּ בְּלֵב,
 וְאִשׁ חִשָּׁק הַחַוָּה תִּנְיֵעַ.

הַתּוֹכְרֵי עוֹד?

(קַמְעִים, מְפֹאֲמָה)

הַתּוֹכְרֵי עוֹד: בְּעָרֹב הַיּוֹם
 הֵינּוּ יוֹשְׁבִים, שׁוֹתִים, דּוֹם -
 וְסָבִיב רִקְפַת הַבְּלֹת וְהֵם,
 הַתְּרֻזוֹת מְלֹאוֹת אֹרוֹת פֶּזֶז
 וְהַשְּׁמֵשׁ בָּא, אֵךְ יִשְׁכֵּן אֹרֶךְ
 בְּשִׁמְשׁוֹת-מְנַדֵּל פֶּלֶן שְׁהוֹר
 וַיְהִי מְרֵאָהוּ בְּכַתְּם פֶּזֶז,
 שְׁהוֹר לְאַט וּפְתָאֵם גַּם...
 וַיִּלְךְ הַלּוֹךְ וְהַשׁוֹף כֹּל,
 וְלֹאטוֹ הַלֵּף, עֶבֶר קוֹל
 הַפֶּעַמּוֹן עוֹנָה הַפְּלוֹת הֵם,
 וַיִּלְךְ גְּמוּג וְהַלּוֹם...
 בְּצֹרֵר וּדְפָרָף עוֹד בְּמַעַט,
 וַיְהִי כְּמוֹבַע בְּאַפְסֵי עַד...
 וּבְאִין כָּל קֶשֶׁב בְּאִין כָּל קוֹל.

בְּרוּחַ הַתְּפִירָצוֹ עֲנִי הוֹלֵךְ
 עִם קוֹל הַטִּלָּה וְנִעוֹת הַכָּפָר:
 הַעֲדָר שָׁב לְנֵאִוִת הַכְּפָר.
 וּבֵין הַכְּבָאִים קָדְשָׁה יֵשׁ
 אֲשֶׁר נִדְמָה כְּאֵלֹה יוֹצֵאת אִישׁ
 וְאֵינֶן הַפְתֵּר זֶה אֵךְ קָם,
 וְכֹא בְּרֻקְמוֹת אֵלֶּשׁ וְדָם.
 וְהַלִּיל כָּא... הַלִּיל רַד...
 וְאֵל כָּל פְּנֵה וְאֵל כָּל צֶד
 בְּחֵלוֹן כָּל בַּיִת יִהְיֶה צַר,
 וְהַכְּפָר עוֹד חַי, עוֹדֵנוּ עוֹד.

וּבְטָרֵם הִירַח דָּם
 וְהַכְּפָר הִרְגִיעַ, אֲשַׁנְתוּ נָם.
 וְאֵד הַבְּרָכָה יַעַל וְרָב,
 וַיַּחַן סְבִיבָה עָב וְשָׁב.
 וְשִׁלּוֹת עַד בְּדָמֵי הַלִּיל
 בְּחֵלִיפוֹת אֹר וּכְתָמֵי צֶל,
 בְּחֵמוֹן הַפְּעֻלְמוֹת וְקוֹל הָרוֹז,
 הַשָּׁב כְּלַעֲפַת אֲשֶׁהוּא נָז,
 עִם קוֹל הָאָבֵן בְּנֵרוֹן דִּשׁ,
 בְּהַתְּנַלְגָּלָה לְאִמָּה עַל הַקִּישׁ,
 וְצִדִּיחַת אוֹפֵן בְּרוּחַ צַר:
 לְעֵנְלָה מְעוֹנָה מְשָׂא כָר.

וְקוֹל הַכֶּלֶב, קוֹל הַרְיָתָה
 תִּקְרָא וְנִחְבָּא מֵעַתְּ לַעַת
 וְקָרִיאת הַרְנָנּוּל הַשָּׂר,
 אֲשֶׁר תִּקְרָא פְתָאוּם אֶת הַכֶּפֶר.
 וְלִמְנוּחַת קֶדֶם הַכֶּלֶב שָׁב
 בְּאָרְץ הַסָּדוּם בְּצֵל עֵב.

וְהַלֵּיל אֲשֶׁר אֲשֶׁר גַּם אֲשֶׁר,
 חֲצֹדָה אֲשֶׁר הַחֶלֶב נָט,
 וְעֵשׂ עַל בְּנֵי לְאֹמֵי שָׁח,
 וַיֵּט לְאָרְץ עַד הַסֶּבֶד.
 וְאֵילַת-שָׁחַר עוֹלָה בֵּין
 חֲעָבִים, מְלֵאָה נְעִים וְחֵן,
 וְחֹר וְחֹר כּוֹכַב-פֹּז
 וְכּוֹכַב אַחַר כּוֹכַב נָס,
 וְהַיָּרֵחַ הַל וְרַד.
 וְנִבְלוֹת מְזָרָה הָיוּ מֵעַתָּה
 מִקְדָּם גְּעוֹר רֹחַ-קַל,
 בָּל דְּשֵׁי שָׁדָה רְטוּבֵי טַל,
 וְחַרְיָפִים רִיחֹת צִיץ הַכָּר,
 הָעוֹלִים אֵט מִיֶּרֶק הַכָּר,
 וְיַחְלֹף טַיִג בֵּין מְרַפֵּי עֵץ;
 זִמְנֵן הַקְּצָה עַד הַקֵּץ
 בְּבִרְכָה גְּעוֹר הַנְּהַגֵּל.

ופתאום נפל השמי-על
 כסר הרעות צל וצל צלל חן
 פרוני השכים לעיר הן
 והפקר אור, הפקר ער
 בשריקת דלי על פי הפאר
 בנוע על העין הפך
 ובשעטת סוס המנבא חול
 ובתמרות עשן עולות על
 אחותי, הזוכרת את?

1896.

ביתה אבי

שאון והמולה, צלצל הפיצלה
 המונים נחפזים, מה רבקה התכוננה
 קול משק אופנים, שריקת הפכוננה
 התמרות העשן לארץ הפסקת...

ורכב הברזל בעל פני רוח
 ימהר גם ימאש ואף ירא כנשר
 בין הרים ויערות, על סוללה ונשר
 לא ייעף, לא יצע אף כל ינוח.

וחרשי מצל מול עיני יעופון
 פתאם גיאיות סבוני, נסוני

ציוני הדרך ונועו, יחננו,
 סחזות ותמנות יגלו, יסופון,
 ואנכי להרים אני אקרא: סודה!
 מול יערי חמד קולי צהלתי,
 וערבות אין קצה עלימו גרלתי,
 אנכי מרחוק, אנכי אשורה.

זיערות ודורים עת קולי שפעו,
 ננוזו כלבם, סהרו גם סרו,
 ונהרות, מי עזים, חיש הספתרו,
 סוללה ונשר לא עוד עיני ראו.

וערבות ושדמות לעיני הופענת,
 הן רחבו, נסכו עד בלהי אפסום,
 וינע שבלים לאט רוח שפיים,
 דנה תקודנה ושפתותן תבענה:

— לשלום בואך אל בית אבותיך!
 פה שפרו שמים, פאהל נמתחו;
 בין דשאי שרי על פרחי האחו
 לך הנעם הפנוחה בני מר עצבך.

התעון בשושן לא פמה ערנה,
 התעננ בהנה מפוע הפים,
 ביעדרי עננים על תכלת שמים,
 אך נעם ויפי עיניך תחזינה.

יום קיץ כי יבער, החפזה להקטת,
 התפתח בהרש, בו התע, השוח,
 אל תהת צאלים שם הברע לנח
 אך הם מסביב ודממה שלטת.

בנאות דשא תרפין, והלומות תחלופה
 בקקמות הרננים ונגחות השמש
 וסביבה יסרגש, ממלקת הרמש,
 השוקק ושורק ומזוזם והופה.

מהביון השחקים נובע שיר חוגא א
 ולכי בחזקה יך הלמות פעם,
 שרעפי נבוכים, כי רוחי יתפעם,
 דמי ירוצון מבלי הפונה.

ועיני לפרחק אשא, אושירה:
 כפר, עצים גם בתיים שפה אחוזה,
 בית אבי הנהו – האין זאת הוזה?
 בית אבי, גן עדני מרחוק אבירה!

שלום בית אבי, זה כבר אויתיה
 אף לך שלום אקרא כפר גדלתני,
 מקץ שנים באתי, האם הפרתני,
 אם שנו פניך מיום עזבתיה?

1893.

(א) לערכע, Жаворонокъ

הַשְׁתַּפְּכוֹת .

(תרגום).

סְבִיבֵי חֲשֵׁרֶת תֵּצֵל, בְּבִמְאֵפְלִית חֲלִיל,
 אֵין יִשְׁבִּיב אֹזֵר, הַפְּגִיחַ בְּנֶשֶׁף.
 וּבְנֹבֵעַ שִׁיר־חַן מִסְנֹזֵר לְבִי, וְאֵין
 בָּא לְקוֹל שִׁירִי, אֵין קוֹל וְאֵין קֶשֶׁב.

הִלְהֵם הַעֵת יֵשׁ, שְׁיָבִינוּ הָאִישׁ,
 הָאוֹכְלֵתְנִי, סְפִקוֹתֵי וַיְגוֹנִי?
 וְסֵם תֵּי הֵן תֵּם יִקְרְאוּהוּ בְּשֵׁם
 "חֲלוּמוֹת בְּהַקִּיץ" לְדַמְיוֹנִי.

נִיהִי כָּל שְׁמֵעֵי בּוֹ לְהַמּוֹן רִגְשֵׁי הָעוֹז,
 לְקַרְיָאֵתִי וְלַמִּשְׁאֵת לְבַתִּי,
 וְאַלֵּא דֶרֶךְ מִפְּצֵא לְלִבִּב אָחִי, כִּי הוּא
 כְּבֵר נֹאשָׁתִי וְאָבִין מְשׁוֹנְתִי.

וְאַסְנָרָה אֶדְ בִּי, הַכֹּל שֶׁנָּא אָנִי,
 וְחֲלָמָתִי אֶדְ מְנוּחַת עוֹלָמִים
 בְּעֶצֶר יָגוֹן, וְתַתִּי, זוֹרָה יָדֵי אָנִי
 מִלַּח עַל פְּצָעֵי זָב דָּמִים.

וְאֵת נַפְשֵׁי אָנִי רַב, וְעַם זוֹרְלִי לִי קָרֵב,
 אֶדְ אִישׁ-אֵלִים בְּקַרְבִּי נְתִבְכָּאָה;

ולזיק פלאות הלזו לא יוכל ואם עז
ליל החשכה ההיא הנוראה.

בוזם ולעגם לי, יהו אכן גם בי,
יחרפני ישטמני הקטון!
הן גורלי מה רם, מני גורל העם,
שטופי האזות, עבדים לקטון.

הלָהֶם, עבדי־רב, את התלהבות הקרב
גפן לבין ולשנות בחלמות?
מה להם סערות עז, משאות נפש, חלוב־רו,
וכדמעי עיניהם אין דמעות?

1896.

הַרְבוֹת .

... ובאיש ארנמן עוד כל ירפתי ים התבערת,
מסביב השלך הם, אפל הנשף רך,
שכלת דגיפר הט, ובתלהלים התהרנה
בנות גלים באבל קול בין שדרות אנמון שח.

בענן התכלת שם הנבעות התארנה,
בערפל שב ורק ילינו גיא ומבד,
בין שני סלעי־עז גאון זרמות פה התסערנה
ודגיפר קצפו יו בואב ולכדנו פח.

8 2

עֲרָפֶל נִצְחִים צֹה שְׁנוֹת־דֹר וְדֹר נִמְקִים,
 עַל הַלֹּחַ סִתְּנָה עֵז וְעֵרִיעַ חֵיל קְנֻקִים,
 אִישׁ צוֹפִים עַל כָּל הָרָה בְּרֶק רִמַח בְּמִי הַיָּאֹר;
 לִי לֹאט שִׁיחַ גָּל: אִי גְבוּל כִּי תִדְעֵנוּ?
 בְּהַלְיוֹת עֵתִים יֵשׁ שְׁעֵבֵר הִי עוֹדְנוּ
 וְנִגְשׁ יוֹם בְּיוֹם בְּצֵל בְּעֵקֵב הָאֹר...

1896.

יְלָדֵי אֲדָמָה.

בְּמִקוֹם חָרָם הַכְּלִיל עֵינַיִם,
 וְתִכְלֵת נִמְתַּהֵת עַל כָּל;
 זְכוּב־רִקְמָה שָׁם צִלְצֵל בְּנִפְּיִים,
 הַצִּלְצֵל בְּשִׁיר יִהְיֶן קוֹל;

בְּמִקוֹם זְמוּזִים הַרְעוּל בְּרִמָּה,
 הַדְּבוּרָה עִם צִיץ פִּמְתִּיק רָז -
 שָׁם רוּחַ יִכְנֹף בְּקָמָה,
 וּבְנִרְדָּם יִנַּע גַּל פֹּז.

וּבְנוֹעַן שְׂבָלִים הוֹפְעָנָה
 בְּבִדְלַח הַפְּעֵן כְּבִרְאִי,
 וּבְנוֹעַן שְׂבָלִים הַבְּעָנָה:
 עֲדִינוּ, בַּת אָדָם, גָּא נְשִׁי.

עֲדִינוּ, הָרְפָה, הַיְבִיטָה!
 אֲנַחְנוּ עֲצִמְנוּ עַד מָאֵד;
 בְּנִצָּן הַתְּנַעֲרֵי מְלֶאכָה
 טַל סִיּוּם, גַּם עֲרֵנָה וְהוֹד.

בִּינְקָה עוֹד נִכְבֵּי אֲדָמָה,
 גַּם רָוָה גִּזְעָנוּ מִי־עַל,
 הַעוֹר לָיִל, עַת הַגֵּל נִרְדָּמָה,
 יִחִינּוּ מִתְדַּשׁ הַטָּל.

יָדְעִי, יְלָדֵי אֲדָמָה אֲנַחְנוּ,
 צִמְחָנוּ בְּעֶרְבָה, נוֹה דְרוֹר,
 מִסַּעַר בְּלִיל רַק שְׁחָנוּ,
 חֵישׁ קָמְנוּ, נִתְעוֹרֵד בְּאוֹר.

גִּפְרָתָה... עֲלִיזוּם, בְּעַנְגִּים
 נִקְוָמָה נִרְנָעָה יוֹם יוֹם,
 זִמְעוֹנָכֶן אֶתְּנֶן אֶתְּ אִשְׁמֵנִים,
 בִּינוּ גַּם בְּנִפְשׁ אֵין מְתוּם.

דְּרִי אֶתְּ שִׁבְלֶת, בֵּית עוֹנֵי,
 מַה נְעִימִים הַגִּיא עִם הַגֵּלוֹ
 מְנַגִּינּוֹת הַבְּקָר לְעֶפְרוֹנֵי,
 וְהַחֹמוֹת הַהִבְלֶת מְעַל...

1895

על בנפי דטיוני

Auf Flügeln des Gesanges,
Herzliebehen, trag'ich dich (Keino).

על בנפי דטיוני נעופות,
 יונתי אל עבר היסוד,
 בנה ארץ הקדם גניע,
 להכל הכי נאחה שם.
 מראש קדמות ארץ בו הרים
 בהדרעו יתנוססו על
 בין סלעי הודו צורים נפלאים -
 גם הבלת בו יישן כל גל.
 ערגו החלם בתלם
 ינבגם על גדותיו חסוף,
 בנקודות הפכה בפסיר
 יונים הגביהו על עוף.
 נחלים, מעינים, מי איתן,
 יחמרו, ירחחו פסיר,
 ויפכו מנקקי תפלעים,
 ולפתון מסלע על גיר.
 בחורשה פישרת צאלים
 יריעו תזמיר, תדרור,
 מנפי נר הרמון ונקיקיו

ישמיע חוד קולו ההודר .
 בערוץ גחל סוג בשושנים ,
 אחותי , נרדח נא לשם ,
 זבחכיון ליל ענפי החמד
 סקרו השמיט כי חם ,
 ברבדי הדשא נציע ,
 יבק פרטיחמד נציץ ,
 זיכר ריהות ערו וקשם
 בפהור תשושן יפיץ .
 אחכקד , היפה , אשקד ,
 אשקד באיש השקי כי עו ,
 זירגו לק צפור כל כנה ,
 כל גבעול ושבלת חסו ,
 זיהמו מעינים ונחלים ,
 אף יהנה כנרת היס ,
 ובסוד שים פארות השמעי :
 ישוב עוד יפרח העם . -

* * *
 אף עלו הייתי בבקר ,
 לערב - והנהר דמעתתי ,
 מה רטבו לחיך , שאלוני ;
 מה אענם , הנירי , יונתי ?

האניד, כי את השבעתי
 עוד אתמול אהבתך נצמח
 וערב פנשיהך בפחולות
 עם אחר עליוה, צלחת ?

אם אניד, כי נפשי לי סרח—
 לי הנחה גיטו כום יין,
 אם אמר, כי את עונתיני
 גם יענו: האפסו יפות-עין ?

לא צר לי לחרתי השירים
 לכבודך, הנאחה כחבתי,
 אך ענמת, הנה — נפשי לעינים
 שפכה זה נשק אהבתי.

1893.

בת-שירתי.

גיב קסם — שפתוך שושנים —
 קול מיתה, זו רוח יניע,
 וקצלצל סננינות שגאנים
 הוך חררי לבתי גריע.

ובלאתי קסם הרנה,
 דמון גלי קולות נשאים...

הַיִּסְפְּרוּ זְלוּלִים בְּנִגְנָה
אוֹ מַעֲיֵן הַמְּסַפֵּה בְּסֻלְעִים וְ

הַנִּיגָם אֵין נַפְשֵׁי יוֹדַעַת
וּמִלְאָה לְבָרֵי רַנְּשֵׁת,
בְּנִצְרוֹת הַנְּפִשׁ נִבְעַת
שִׁירָתִי בְּנִאוּנָה לְעִשְׂת.

נִבְעַת בְּזֶרֶם מַעֲנִים
בְּאֵבֶק רְסִימֵי צָבַע וְאוֹרָה —
גַּל מַעֲיֵן הֵם שִׁירֵי הַקְּשָׁנִים,
בְּחִירוֹתֵם טוֹרֵמוֹ אֲנִצְרוֹת.

1895.

מְכַל פְּרָחֵי מוֹר בְּגֵן
נַפְשֵׁי לְשׁוֹשְׁנָה,
וּמְנֵי כָּל עֲלָמוֹת־הֶחָן
אֶהְבֵּתֶיךָ, שׁוֹשְׁנָה.

יוֹם וַיּוֹם בְּהִבְקַע אוֹר
אֶצְא לִי הַנִּגְנָה:
מְכַל פְּרָחֵי מְלֵאֵי טָל
שׁוֹשֵׁן — לְשׁוֹשְׁנָה.

1893.

מחמד .

והסדקר אז נרדמ, וסכיב אך הם,
 הזמיה בקדרר איופה ונפלאות.
 ומלאתי רוים ערכת אשטמים,
 ומאירים ספעל שמים שאננים.
 ניהום ויקשב היקום קשב רב,
 וכאלו הוא הוחיל לאללה יתן צו.

ופתאם - וירעם הרעם בגלגל,
 בפדקר סקצה עד קצהו התגלגל,
 ובבחי הישיטון טם עלה ורה,
 ובאפסי מרתקים לו ענה ההר,
 בעבור שאון תרישי, וכאלו לו לענ,
 ניבוג בפרק... נזר ארית זה שאנ.

וכרנע ליל רוים פי חלף הקול,
 ברטט וחלקלה התנער חפל:
 ניט הסום אוניו, ויצהל ברקת,
 נינהור הנסל, ויליל בדמסה,
 וינבח הצבע (א) מרכצו בגיא -
 ובהפוג הקול עזה באוננו הוא הי.

Hyäne (א)

וְכָרוֹם קָרְ חֶלֶף וַיִּקְפֵּי אֲדָמֵינוּ —
 אֲדָ שְׂאֵנָנוּ הַנִּבְיָא אֲזֵי יֵשֵׁב בְּיַמֵּינוּ,
 מִחֲשֵׁרֵת אֲוֶרֶת־בְּלֵת־יָרֵחַ לוֹ זֵו.
 וַתִּמְקַן שְׂנֵדֵלֵו — וַמְלֵחָה אֵינֵן בְּפִיו.
 וַתִּשָּׁב הַדְּמָמָה וַיִּישָׁן הַפְּחָקָה
 לֹא רָגַשׁ נַפְשֵׁנוּ וְהַלֵּם גַּם נֶחְנוּ.

וַיִּשְׁכַּח מִלְּאֲכֵהוּ הַנִּבְיָא וַיִּקַּם,
 וַבְּאֲשֵׁרוֹ אֲזֵר עֵינָיו כְּבִיּוֹם סְעֻרֹת נֶקֶם
 וַיַּעַן וַיֹּאמֶר: לְשָׁלוֹם לְכוּ! —

וַיִּנְדֹּל וַיִּרְם בְּרִיעַ בְּהוֹא,
 בְּיִשְׁמֹן הַלֹּזְמָה הַעֲלָמוֹת בְּפֹת,
 בְּעֵרֵת סְעֻרֵצֵיו שְׁאוֹתוֹ סוֹבְכֵת,
 בְּפָחֻקֵק הַיִּזְרֵד מְחֹרֵב בְּסִין,
 בְּעֹרֵאֵיל הַמְּלֵאָה הַבָּא בְּיוֹם הַדִּין,
 בְּשִׁמְשׁ בְּתֵהוּ וְכֵהוּ מִתְּפָרֵץ
 בְּאֵלְלֵה בְּיוֹם בְּרָאוֹ שְׁמִיֹם וְאָרֶץ...
 1896.

רְסִימֵי מְלָלִים בְּרָמֵי לָל
 עַל בְּפֵהוּר שׁוֹשְׁנָה
 תָרַם יְהֵל יֶאֱסֹפֹן —
 תִּקְוֹת נַפְשֵׁי נַעֲנָה.

בְּדָמִי לַיֵּל, הַזֶּרְחָה, הַזֶּרְחָה,
 אֲזוּ יִסְכּוּנֵי הַזֶּמֶס
 טְעִיפֵי קָסֶם, תְּלוּמוֹת אוֹרוֹת —
 בְּקָר יַעֲבְרוּ כְּתָפֶם.

בְּחַזִּיוֹן אֲשׁוּרָנָה
 אָקוּם — הִיא אֵינְפָה וְהַזֶּמֶס
 נִפְשֵׁי מְלָאָה גַעְזוּעִים,
 וְעֵינֵי לָהּ תִּכְלִינָה.

1894.

בְּעֵקְבוֹת אֲנִקְרָאן

שׁוֹר — הַגִּיעַ הַזֶּרְחָה הַזֶּמֶס,
 פָּרַח עֲטָפוֹ גַּן וְשִׁדְדָה.
 שׁוֹר — הַיָּם יִרְגִיעַ הַזֶּמֶס,
 נִפְלָה עַל הַגֶּל הַזֶּרְחָה.

שׁוֹר — בְּגִי אֲזוּ צוּלָלִים מִיָּמָה,
 חִשְׁרַת יִשְׁלָכִים בְּגִבָּה.
 שׁוֹר: אֲרִיאֵל — חָרָם יוֹפֵעַ
 וּמְרַכְּבֵהוּ בַּבַּת נִגְהָ.

הַעֲנָנִים הַתְּפֹרוֹ,
 פָּנָה עֲרָפוֹ הַזֶּרְחָה הַנִּשְׁמָיִם,
 יִרְהִיב עֵינַי פֶּעַל אָדָם
 בְּנֹאֵת יְדֵי בֵּין הַתְּלָמִים.

בין שדיה טפחה גצתה (א)

את זרועי הערבים,

גם התאנה הנטח פנים

ויושיעו הנצנים.

אשכלות בככוס, אל הנלהב,

יעט עליה אף פתח,

כל פרי הקדר, פרי אדמוני,

כלו סכר, נתן הים.

1894.

מכתם.

(לידירי הטשורר ל, יפה).

בנורות שנים נהנו

ומישורי סיתר, אף

כק אחר קול שירנו

המצלצל וקרן.

פי אחת איש יוקדת

גם לי גם לך בלב,

ואחת גם התקנה,

ואחר גם הקאב.

1896.

(א) אלילת הארץ.

וידעתם על מה אהבתיך,
 ואמרתם: "מה אמלל האיש,
 וקשךר הקותי הנעימות,
 גם לבו ישכר בו היש".

ולו תרע סענתי הנאווה,
 אז אולי התאנח בלט,
 ואל נכון שחוק המים, שחוק נעים
 יתפרץ ספית הקט.

ואולם זאת ידע תליל,
 ואנכי השבעתי תחדש,
 ולשירי גליתי את סודי,
 חרתיו בדם ובאש.

ולא יען פי הנה שלקבת,
 פי אחד הנורל הקר:
 שפת שירי פי זרה לנאווה,
 וזרים השיר ותשר?

1897.

בְּעֵין-הַדֹּר .

(בללדח) . (שמואל א כט לא) .

... וּבְדַמִּי הַלֵּיל בְּלִי קִישָׁת וְשֵׁלַח
עַל סוּם קַבֵּל עֵין-הַדֹּרָה בְּאֵשׁ שְׂאוּל הַפְּלֶה .

וּבְאַחַד הַבָּתִּים אֲנִי כְּהֵה הוֹפִיעַ ,
— "פֹּה הַנֶּגֶד" . בְּנֶעַר לֹא חָרַשׁ הַבִּיעַ .

— "אֵת בְּעֵלְתָּ הָאֹבִי" ? — "בֵּן אֲדוֹנֵי הַגִּנִּי
— נָא קִסְמֵי בְּאֹב , צֵל הָרֶאָה הַרְאִינִי וְ"

עֲלָטָה ... אֵשׁ זֹעוֹת ... בְּפִנְהָ קִלְחַת .
כָּל שְׂמוֹת הַיְשָׁרִים וּבְלִילָה דַתְחַת ...

וּכְנָחֵשׁ יִתְרַכֵּס בֵּין עֵשָׁבֵי הַבְּשָׂן ,
יִזְחֲלוּ , יִתְאַבְּכוּ רוּם תְּמֵרוֹת הַעֲשָׂן .

וּבְמַעַגַל הַקְּסָמִים בְּנִפְרִית מְשֻׁמָּה
שֵׁם יַעֲמֵד הַפְּלֶה , לֹא לְבוֹ יָגוּם .

וַיִּצְוֵי עֲרָפֶל וְצִלְמִים נִשְׁעָרִים ,
אֲנִלֵי פֶל יִזַּע עַל לְחִיו נְגָרִים ,

אִף רוּחוֹ בּוֹ יִפּוֹג גַּם נִפְשׁוֹ דְאָבָת ,
מָה יַפֵּס בּוֹ לְבוֹ וַיִּנְבֵּא הַפְּזוֹת !

וְחִיּוֹ בַּפְתּוּחַ יַעֲבֹרוּ, יִסְעוּ...
 הִנֵּחַ לִי, הִנֵּחַ לִי! שִׁפְתֵיךָ יִבְעִי.
 עֲלֻמָּה... אִישׁ זֹעֵזֵעַ... דְּמַמַּת הַשַּׁחַת...
 מְעַנֵּל הַקְּסָמִים, וְעִשָּׂן הַקְּלָחַת...
 וַיִּזְכֹּר הַפֶּלֶךְ אֶת גְּבַע וְעֵלּוּמִיּוֹ,
 אֲבִיב חֲלָדוֹ בְּמָרָם קָדְרוֹ עוֹד שָׁמִיּוֹ,
 זַחְמָנוֹת מְרֵה־יְבוֹת עֵינָיו הִהְיוּנָה:
 כִּר גְּרָחַב יוֹפִיעַ וּפְרוֹת הִרְעִינָה,
 זַחְכְּלַת רוּם שִׁחַק גַּם רִיחוֹת עֲדָנִים.
 אֵל הַחַת צֵל אֱלֹהִי, חֶסֶן כְּאֱלוֹנִים,
 שָׁם שָׁלוֹ יְנוּחַ הָרוּעָה הָעֵלָם,
 וּלְנִגְדוֹ יִרְקֹדוּן הַבְּקָרִים בְּהֵלָם.
 אֶךְ שְׁלוֹחַ וְנַעַם, אֶךְ יַפְעָה וְהֶדְרַר,
 מֵה גַעְמוֹ צִלְצִלִי פְעֻמוֹן הַעֲדָר ו
 אֲנֹכִי הַמְּאֹשֵׁר גַּם כְּרִיא אֶף רַעֲנָן,
 מִי יִהְיֶה אֹבְבָה וּכְאֹז אֱהִי שְׂאֲנָן".
 זַעֲצֹבַת גּוֹרָאָה סְנוֹר לְבוֹ לְחֻצָּה,
 זִכְמוֹ שִׁפְעַת דְּמָעָה אֶל גְּרוֹנוֹ פְּרָצָה.
 זַפְתַּע וַיִּרְעַם קוֹל גְּדוֹל וְחֹזֵק
 וַאֲשֵׁן הָעֲלֻמָּה הָאִיר הַבְּזֹק,

— אֲנִכִּי הִרְאָה לְפָלֶךְ מִשְׁחָה
מֵאַחֲרֵי הַבְּקָר הַיָּבֵל הוֹשִׁיבָהּ.

מִפְּהִלוֹת רִקְבוֹן עַל מָה הִרְנֹתֵנִי
וְלֵאֲרִצוֹת הַחַיִּים מָה תַּעֲלִיתֵנִי ?

— מִדּוֹעַ מֵאַחַר הַצֵּאן לְקַהֲתֵנִי
וְלִנְגִיד עַל עֶפֶד כִּיּוֹם זֶה שִׁמְתֵנִי ?

כְּלִיתִי כָּל כְּהִי בְּסַעֲרוֹת מְלָהֶמָּה
וְאֲשִׁרִי בְּבֵית כְּבֹר הָיְתָה לִישָׁמָמָה.

עִם פְּלִישָׁת סְבוּנִי, כַּעֲוֹתֵי צִלְמוֹת
הַרוֹחַ הַרְעָה תִּדְבְּאֵנִי עַד מוֹת.

אִישׁ הָאֱלֹהִים ! מָה אֵל יַעֲנֵנִי ?
כִּי כֹר מַעֲלִי — מָה אַעֲשֶׂה, עֲנֵנִי !

מִדּוֹעַ הָהָ מֶלֶךְ עַל עֶפֶד מִשְׁהֲתֵנִי
מִדּוֹעַ מֵאַחֲרֵי הַצֵּאן לְקַהֲתֵנִי.

— עַל מְרִיד, גֵּאוֹן לְבָהּ אֱלֹהִים יוֹעֲסָה,
מִחַר אֶתָּה עִפִּי, גַּם אֶתָּה, גַּם עֶפֶד.

בְּאַשְׁמוֹרֶת הַבְּקָר בְּלִי קִשְׁת וְיִשְׁלַח
עַל סוֹם קַל הַפְּחִינָה יָשָׁב שְׂאוֹל הַקְּלָה,

וּפָנָיו תְּרוֹו, אֶךְ בְּלִי הָת וּמוֹרָא,
וּבְעֵינָיו מְתַנּוֹצְצוֹת — הִיאֹוֶשׁ הַנּוֹרָא.

1893.

פְּנִימָה .

ובליל חַנּוּכָּה .

... ובליל זה צְאֵלִי צְלֻמֹת גְּבֻרִי,
 שָׁמַיִם וָאָרֶץ בְּקֶבֶר קָדְרוּ,
 ויחולל הָרוּחַ בֵּין אֵלֵי הַיְעָרִים,
 וינח מַעַט קֵט וַיִּרְעַם מְפֹזְרִים,
 וימר בְּדַמָּה, ויעורר הַרְפָּאִים,
 ויקרא קוֹל יְגוֹן, תְּמַרְזִים וְנִכְאִים -
 וּבְאַשְׁמֵנִי הַלֵּיל בִּילָל סוּפָתָה
 עֲטוּפַת הַשָּׁלֵג הָעִיר נָמָה שְׁנֵתָה .

ועל פְּנֵי הָרוּחַ מְרַחֶפֶת בְּרָמָה
 עֲבַת צְלֵלִי נִשָּׁף עַל עִיר הַנְּרַדְמָה:
 אֵין רוּחַ, אֵין חַיִּים בְּעֲבַת הַגְּבוּרִים,
 יִשְׁגִּיחוּ, וְנִמְקוֹת עֵינֵיהֶם - חוֹרִים .
 - "הֵן אֱלֹה בְּנִינוּ! אֵל גְּלִי עֲצָמִים,
 יָדַיִם יְבִישׁוּ, הָעוֹרְקִים אֵין דָּמִים,
 אֵל צְמוּקֵי הַפֶּחַ הַחַיִּים בְּנִים,
 הַחַיִּים וְלֹא חַיִּים, וְזֻקְנִים בְּלֹא-עֵת .
 אֵין כֶּחַ, אֵין אֵיִל, הַפֶּחַד בְּעֵין,
 וּכְפוּפֵי הַקּוֹמָה בְּעֶרְבָה עַל עֵין .
 אוֹרְיָה בַּל יִדְעוּ, הֵיתָם-מְטַבֵּעַ,

מה יופי כל תבין נשמתם הנבאה.
באזיקי הדת ובבבלי דין סלך
על לחם יפושעו, עם נודר, עם הלך.

אנחנו גוענו בישימון חררים,
בארץ תלאוכות ובין הררי נמרים,
בצמא, בכפון ובמדקרות הרב,
במלתעות כפירים, לחית לפרך;
על צלבים בדרכים אנחנו הוקענו,
החרב בכף — אנחנו גוענו.

גוענו, אמרנו: הבאים אחרינו
החרב בכף ינקטו דמינו,
יש יום, קול שופר בלכנון יריע,
יקומו גבורים, גם ציון יופיע!
הלאלה קוינו? עם הפיט לא יבן,
גוי ברזל אזיקיו כל יחוש, ולאצן
בו יהו כבד הסבין, והוא שאנו,
גוי יד הפכהו אם ישק. יתהנן...!
יגוע גוי עבד, דור יכו הורתו,
עם רקב אכלה הרב גאותו..."

מרים עוד יכבה גר חג האורים
וזתים בעיר נחו אל שריקת צרצורים א;

Grille, сверчок (א)

4 7

וּבְהוֹיּוֹן-חַלָּל, בְּרִקְמֹת כָּל פְּלֵא,
 גִּשְׁמוֹ גַּם קָמָו מְאוֹיֵיהֶם אֱלֹה:
 אִשׁ קִנְאָה וְשִׁנְאָה הַחֲרוֹת וְלָתָם,
 עַל כְּבוֹד-עַל אֱלִים, עַל כְּפַר פֶּת לָתָם.
 וּבַחֲרוֹת-אֵיזָה סָאן הַפֶּעַר,
 וּכְאֲנָחוֹת גִּזַּע הַיְלִיל הַיַּעַר,
 וַיֵּשֶׁח רֵאשׁוֹ וַיִּנְע פִּארוֹתָיו,
 וַיֵּשֶׂא לְשִׂיא עֵבִים הָעוֹרוֹת שְׁלַחוֹתָיו...

1896.

שִׁיר עֵרֶשׁ.

גִּפְּשׁוֹ צִלְלִים, הוֹם צִפְּרִים,
 נוֹמָה, בְּנִי, אֶפְרוֹחִי!
 אֵל מְצַלְלֵי אֶפֶל הַגּוֹר,
 אֶתְּךָ כִּי אֲנֹכִי.
 יֵאוֹר מוֹרָח, כְּנִפְי רְנָנִים
 יִצְפְּצְפוּ וַיִּרְנְנוּ,
 יִהְיוּ שְׁחַר, וּמְקַדֵּם -
 יַעַל גַּם שְׁמִי שְׁנוֹ.

עֲבָרֵי הַנֶּה, בְּנִי, אֵךְ זֶה הוּא
 אִשְׁרְךָ גַּם אֶסוֹנְךָ,
 חֲטֹר גִּזַּע עִם הַקְּדוּמִים,

על דעפים נאונך.
 עודך בער, חנבל, תדע
 גדולות עפך פעל,
 אז תבינה נצורות ופעל
 עת שמישנו יעל.

זכר היתה, יד אכזרים
 היתה כך, אפרוחי,
 עד לא תדע נזמה שקוטה,
 אהך כי אנכי!
 נזמה, בני, היום כי פנה,
 חישך יעטרנו,
 אל מצללי אפל תגור:—
 יעל גם שמישנו.

גודד היתה במלא תכל,
 אך מולדתך אחת,
 זאת אל הישכח: נסך "ציון"
 עד רדתך שחת.

אם גם יאחר יום הנאלח,
 יצעד שעל, שעל,
 אל תנאש, אסיר תקנה:
 עוד שמישנו יעל.

על הירדן ובשרון
 שם ערביים הזנים,

לנו זאת הארץ ההיה -

ואתה התי בפונים!

ויום יגורו נשאי דגל

אל המעלה מעל:

אל מחנה בנימין -

כי עמנו ועל!

1897.

יוחנן בן-השעורה

(משרי ברנס).

ושלשה מלכים פרתו ברית,

ושמם על סביבם נורא,

ותהי שבעתם: נכרית ניר

ליוחנן בן-השעורה.

בפעדר באו זבאת

ויורידוהו דומת,

ועל גבו הרשו - הנה מת -

הם ענו - ואין לו תקומה.

ניהי לתשובת ירח זו,

בכנפיו מלקוש ויורה,

ולמחמת צריו קם ויחי

יוחנן בן-השעורה.

תְּקִיץ בָּא וַיִּלְהֹט בְּאֵשׁ,
 וַיּוֹחֲנֵן עֲשֵׂה חֵיל,
 בְּחַנִּית יִתְגַּבֵּר עַל כָּל צָר,
 וְאַדְרֵהוּ - סִתְרוּ לָיִל.

עֲחָרָף בָּא וַיֵּשֶׁב קֵר,
 וַיִּפְלוּ פָּנָי יוֹהָנָן;
 זַמְּכֵשֶׁל בְּרָכּוֹ, רֵאשֵׁנוּ יֵשׁוּ,
 כָּל כֹּהֵן גֵּוֹ כְּעֵנָן.

וַיִּבֶל הוּא מִיּוֹם אֵל יוֹם,
 כִּי זָקֵן וַיּוֹמֹ אֶתָּה;
 זַמְּשֵׁנָאִיו תִּרְאוּ אִזְּ אִזְּ אִזְּ
 עֲבָרְתֶם מִחַ קִשְׁתֵּיכֶם.

וַיִּשֶׁן הַבְּיָגְרָה יִשְׁלַחוּ בּוֹ
 כִּי אָמְרוּ: יֵאבֵד יִשְׁעוֹ;
 בְּחֻבָּלִים אוֹסֵר וְהוֹבֵל בֵּן,
 כְּאֶסִּיר בְּעַד פִּשְׁעוֹ.

וְעַל גִּבּוֹ הִשְׁכַּב וְדִשּׁוּ דוֹשׁ
 אֶת בְּיָשׁוֹ לְהַצְמִיתוֹ,
 וַיִּרוֹק אוֹתוֹ בְּאֵוִיר,
 בְּרִצּוֹתֶם לְהַכְרִיתוֹ.

וַנִּפְּשׂ צָרֵינוּ גְרָסָה מְאֹד,
 כִּי תָבֵא נִפְתָּשׁוּ מַיִם,

ניזרדוהו חי פירתהום :
לפנות או לחיים

אך הם מישוהו גם מטשם
והוסף לענותו,
בראותם: גרו יהל עוד,
ובמקלות הפסו אותו.

ועל מוקד הועל ונשפט באיש
עד ייבש מח נרמיו,
והורע לו בעבור תפוחון
על בשרו ועל עצמיו.

ואף דמיו סצו ושכרו בגיל
על משה נגינתם,
ובאשר יוסיפו שתות,
בן יגהל גיל שירתם.

וגבר ככה לפני אל
יוחנן ברהשערה,
אם התעם פנו שמץ דם
ונסו פחדו מורא.

לכן גם פיננו מלא שיר:
וחיית ברהשערהו
ולא יסוף נירך לעולמי עד
מאדמה וממנורהו

1897.

כָּל-דְּבָפִין

כָּל דְּבָפִין יִיתִי וַיֵּאכַל כָּל-דְּצִרִיהָ יִיתִי וַיִּפְסַח...
 אִם נִכְרִי פֹה אַתָּה וְאִין לָךְ מִכְּמַח,
 בְּהֵרֵךְ הִרְחַקְתָּ אִם פְּחָךְ הָיִשׁ -
 אָרוּר הַנֶּגֶב אֲסָמִיו לֹא יִפְסַח,
 מִפְתּוֹ לֹא יַעֲנִיק לְעֵנִי, לְרֵשׁ.

כָּל דְּבָפִין יִיתִי וַיֵּאכַל כָּל-דְּצִרִיהָ יִיתִי וַיִּפְסַח!
 לְדַבֵּר אֵל כִּי תִצְטָא וְנִפְשָׁה תִכְלֶה
 לְאוֹר יְהוָה, בְּצִפּוֹר נִלְבְּדַת בְּפֶחַח,
 עֲשִׂיר אֲנֹכִי בְרוּחַ וְלֹא אֶקְלָא -
 וְקִמְתָּ וּבֹאֲתָ, אַחֲרַיִךְ הַפֶּה.

וְאֵת שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם אֲגַלֶּה לְפָנֶיךָ,
 הַעֲלֹמוֹת הַבְּרִיאָה תִחְזִינָה עֵינֶיךָ,
 וְשִׁפְנֵי טְמוּנֵי תְהוֹמוֹת הַיָּם;
 וְאֵת יֵצֵר הָאָדָם תִּגְפְּלָא אַרְבָּה,
 וְרַחֲב וּפְחַד לְבָבְךָ וְרָם.

אִם עֵינִים מִקְדָּשֶׁךָ עַל מִזְבְּחֹךָ וְאֲדָנִיו,
 וְאִם גְּלָה כְבוֹד אֵל וְנִעְלוּ עֵנֶיךָ,
 בְּנִשְׂא הַרוּחַ תִּקְוֶתְךָ כַּפּוּץ -
 אֵיטְפוּךָ עֲלֶיךָ מֵל תְּחִיָּה וְעֲדָנִיו,
 וְשָׁב וּרְפָא לָךְ - חֹק וְאַמִּץ!

Generated for Joseph Galron (The Ohio State University) on 2014-02-15 17:18 GMT / http://hdl.handle.net/2027/mdp.39015024566906
 Public Domain in the United States; Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

וּיִם שִׁירָה עֲדִינָה אָרִיקָה עֲלֶיךָ ,
 בְּמַחֲזוֹת שְׂדֵי אֶךְ הַתִּשְׁנָה גַּפְיָךְ ,
 וְיָשָׁב הֵם הַנְּעוּזִים וְהַפּוֹזֵב אֲשֶׁר בָּם ,
 וּבְמַעֲרֹת הַהוֹרוֹת גַּם מֵשֶׁק דְּמִיָּךְ
 יָךְ גַּלְיִם , כְּהַפּוֹת הַגַּלְיִם בְּיָם ...

1897.

עוֹד תִּקַּךְ שִׁירָת אֶהְבֶּת ,
 וְהִיא כְּבָר אֶבְדָּת הַנֶּתָּה ,
 וְתִצְלָל מְלֶה בְּכָה -
 הֵן קִרְבִי שְׁבֵתָה רִנָּה .

וּלְפָנַימ קְרוֹת מְלִי ,
 וּבְקִרְבִי אִישׁ אֲדִירִים ,
 וְצִנּוּמִים נְדָמוּ נִיבִים ,
 וּבְלִבִי שִׁיר הַשִּׁירִים .

1896.

מוצאי שבת.

(אירלייה).

יִרְבְּתִי מְעַרְב הַבְּעֲרָגָה
 פִּתַח עֲרֵמוֹת הַפּוֹ,
 הַיָּשָׁף הַשְּׁמֵשׁ הָאֲחֵרוֹן
 לוֹחֵשׁ וְרוֹעֵד וְגַם.

קָבַל הַמּוֹן צְלָלִים נְחָפּוּיִם
 בָּא עַל כָּל מִשְׁעוֹל וְנָט,
 רוּחַ סְתֵלְמִי הָאֲהוּר
 חֲרִישִׁית הַתְּנַנֵּב כְּלֵט.

כּוֹכַב הַעֲרָב, שׁוֹר, יְהִל,
 כְּאֵלוֹ הוּא רִחֵן בָּיִם,
 מְלֵא עַל גְּדוּתָיו מִיִּזְדָּהב,
 עוֹמֵד מְזַעְפוֹ וְגַם.

מְלֵא רִז חֲרָמֵשׁ הַסְּהַר,
 גִּבְט לְאָרֶץ וְדַל,
 שִׁירַת הַעֲרָב הַנְּעִימָה
 צִפְצֻפָּה הַצֶּפּוֹר וְהַקֵּב... .

הִנֵּה הַבְּרִיקוֹ עֶפְעֵפִי —
 כּוֹכַב וְשָׁנִי יֵשׁ לוֹ,

הָבָה, נְתַפְלֵלָהּ יַחְדָּו
אַחֲרֵי חֲפִינֵנוּ עַד כּהֵּן.

לְאֵט לָנוּ תְּפִלַּת הָעָרֵב,
נוֹסִיף לְקַדֵּשׁ מְחֹל,
נְפִשׁוֹת הַחֲטָאִים הַנּוֹחֲנִים
מֵעֲבוֹדָתָן מִתְּמוֹל.

נָּבֵר עֲמִיתוֹ כִּי יַעֲשׂוּק,
אָדָם כִּי יִחַטָּא לְאֵל —
לְשֵׁשׁת יָמֵי הַשְּׁבֹעֵה
נְפִשׁוֹ בְּמִשְׁפָּנוֹת תְּלִיל.

בְּנִיא הַגִּיהֶנֶם תְּעַנֶּה,
תְּעַנֶּה בּוֹ אַחֲרֵי מוֹת,
עָרֵב הַשֶּׁבֶת כִּי יָבֵא —
יָבֵא יַגִּיעַ הָאוֹת:

שְׁעָרֵי גִיהֶנֶם הַנּוֹרָא
פְּתוּחִים לְרוּחָהּ וְכֵם
יִרְעֵם קוֹל אֲדִיר, קוֹל אֲיוֹם:
"הֲרָף", כִּי שֶׁבֶת הַיּוֹם!

בְּנִיא תְּמַחֲשִׁיבִים וְאַבְדוֹן,
מְדוֹרוֹת תְּקַרַח וְאַשׁ,
יַחְדָּו תְּקוֹל מִבֶּשֶׂר חֲפִישׁ,
תְּדוֹר וְעֵלָה וְרֵשׁ.

יחזור אל נפש שהצית
 שפק אבזרי בת אש
 ברנת אראלים יריע
 ויאמר לשפק: התרש

יחזור אל לב שזנא בריות
 לב זה שקפא מקור
 וריח האכיב ובשמי
 יביא עם הקות ואור

ורבבות לפות נשברים
 רצוצים, שלא קוז קום
 שיבת התקנה יריעו
 מפעמקי תיקום

רומה ורומה יריע, —
 קול לב מתבוסם בדם —
 תפת ועדן יחרדון
 מלך, פי תהיל, תים ? ...

דומם ינמו הצללים
 המונים, פי פנה תיום
 תפלת ישראל הנשלמה —
 ננעלו שערי התהום —

ברוך הפעריב ערבים
 מבדיל בין קדש לחול

לְאַט לָנוּ, גַּם „וַיְהִי נָעַם”
גָּשִׁיר, גְּרִיעָה בְּקוֹל ...

1897.

בְּעֵינֵי-רוּחִי

אֵי חֲרָבִי אֵי חֲרָבִי, חֲרָב נִקְמָת?
חֲרָבִי לִי תִנּוּ, עַל אוֹיְבֵי אֶצְרִיח!
לְמִשְׁנָאֵי אֲשֵׁלֵם, אֶכְרִיעֵם לְטַבַּח,
אֲשִׁמִּידֵם בְּלֶהֱם, אֶכְלֵם, אֶכְרִיתֵם,
אֶכְרִיתֵם, אֲשִׁבִּיתָהּ מִפָּנוּשׁ וְכָרְמוֹ,
אֲשִׁית לָמוֹ קָצִיר, אִף גִּזְעֵם אֲשִׁרְשָׁח;
יָמִין עֲזִי אֶחֱשׂוּף וּלְצָבִי אוֹכַח,
בְּרַק חֲרָב גְּאוּתִי מִדָּמָם אֲשִׁפִּירָת,
אֶמְחִץ פְּעָמַי בְּדַמֵּי הַלְלִיהֶם,
בְּגִלֵּי הַדְּרָכָנָה עַל רֹאשׁ פְּרַעוֹתָמוֹ,
אֶגְזוֹרָה עַל יָמִין, אֶקְצוֹרָה עַל שֵׁבֶט־אֵל,
בִּי אֵשׁ קְדָחָה בְּאִפִּי וְהִנְקַד עַד יִשְׂאוּל,
בִּי רַבַּת צָרְרוּנִי, עֲנוּנֵי עַד עֶפְהָה,
וְאִמֵּר: נִמְגִּיתִי אֶת יוֹרְדֵי סָטָה! ...

אֵי קִשְׁתִּי, אֵי חֲרָבִי, חֲרָב סְלֵהֶמָת!
חֲרָבִי לִי תִנּוּ, לֹא אֲשִׁיב לְגַדְנָה,
עַד אוֹיְבֵי וּמִשְׁנָאֵי אֶגִּירָה בְּשִׁלַּח,
בִּי כְּלָפַל נְלֹאִיתִי ... רוּחִי הִתְעַבְּרָה!

עֲלֵה עֵשֶׂן בְּאַפִּי, לְבֵי הַר גַּעֲשׂ.
 דְּמֵי בְּעוֹרְקֵי - אֶפְיִקִי בְּגֵי רִאֲשִׁי,
 אֲנִתְקֶה מוֹסְרוֹתַי וּכְבֹּלֵי אֶפְתָּח...
 הַרְוֶדָה! הַפּוֹנָה! - הַפְתָּה בְּלִבִּי,
 חָתָה, הַפּוֹנָה! - שָׁם פּוֹקְרֵי הַשַּׁחַת,
 כְּאֵשׁ צָרְבֶת חֲמָתִי נִהְבֶּת,
 בְּחַמִּים שִׁכַחְתִּי אֵף חַנוּת כֹּל אֲדַע,
 אֲנִחֲתֶךָ, שׁוֹעֲתֶךָ בְּאֲזֵנֵי - סַנְגִּינָה,
 דָּמָה, הַמְעֲתֶךָ - מִים נִדְּלָחוּ...
 לְקַבֵּאת שִׁבְרֶךָ הַכּוֹן, הַכּוֹן, אֲבֹרֵי,
 לְרוֹעֵץ לֶדָּ קִסְתִּי בְּעוֹ נֶאֱדָרֵי!

אֵי קִשְׁתִּי, אֵי חֲרָבִי, חֲרָב נִקְמַת! ?
 חֲרָבִי לִי תִנּוּ - לֹא אֲשׁוּב לְגִדְנָה...
 מַה שִּׁפְתֵי הוֹבְבוֹת? קִרְבוֹת אֲחִפּוֹצוֹת...
 אֵן הוֹבִילוֹנִי שׁוֹלֵל עֲשֵׂה־מַתִּי?
 וּבְעֵים רוּחִי צוֹר חֲרָבִי שְׁנוֹתֵי...
 חֲרָב אֲחִזֹּתִי...! כְּבֹד יִבְשֶׁה אֲזוֹרוֹעֵי,
 עֲבָדוֹת נִצַּחַת אֵין אֵיל שְׁמַתְנִי,
 וּתְדַבֵּא גַם רוּחִי, שְׁחוֹתֵי מֵאָדָם.
 עֲבָד עֲבָדִים הָיוֹת כְּכֹר הַסְּכַנְתִּי,
 וְהַזְנַח דְּרוֹר נַפְשִׁי, נִשִּׁיתִי כֹל טוֹב...
 וְעַת רוּחִי יִתְמַרְמַר, יִתְנַעַשׂ בְּכַח,
 וּנְפִשִׁי כִי גִרְסָה לְחַפֵּשׂ וְהָיִים -

פי מלא אלה, אחרוק שנים,
מתני אשנם בפעם בפעם,
ובפיהוילל אשורך בבלי בועם...

1892.

אני מאמין.

שחקי, שחקי על ההלומות
זו אני החלם שח,
שחקי, פי באדם אאמין,
פי עודני מאמין בך.

בי עוד נפשי דרור שאפת
לא מברתיה לעגל פו,
בי עוד אאמין גם באדם,
גם ברוחו, רוח עו.

רוחו ישליך בבלי הקל,
ירומטנו במתתי על,
לא ברעב ימות עבד,
דרור - לנפש, פת - לדל.

שחקי, פי גם ברעות אאמין,
אאמין פי עוד אמצא לב,
לב תקותי גם תקותיו
יחויש אשר, יבין כאב.

נֶאֱמַרְנָה גַם בְּעֵתִיד ל' /
 אִם אִם יִרְחַק זֶה הַיּוֹם,
 אֲךָ בֵּא יָבֵא - יִשְׁאוּ שְׁלוֹם
 אֲזוּ וּבְרָכָה לְאֵם מְלֵאָם.

יָשׁוּב יִפְרַח אֲזוּ גַם עִמִּי,
 וּבְאֶרֶץ יִקְוֶם הַדּוֹר,
 בְּרִזָּל בְּבָלְיוֹ יוֹסֵר בְּנֵנוּ,
 עֵין בְּעֵין יִרְאֶתֶ אֹר.

יְהִי, יִאֲהוֹב, יִפְעַל, יַעֲשֵׂה,
 הַדּוֹר בְּאֶרֶץ אֲמֻנָם הִי,
 לֹא בְּעֵתִיד - בְּשָׁמַיִם,
 חַיֵּי רוּחַ לֹו אֵין הִי.

אֲזוּ שִׁיר חֲדָשׁ יִשִּׁיר מְשׁוֹרֵר,
 לִיפִי וְנִשְׁנָב לְבוֹ עֵר,
 לֹו, לְצִעִיר, מַעַל קְבָרֵי
 פְּרָחִים יִלְקֹטוּ לְזֵר...

1894.

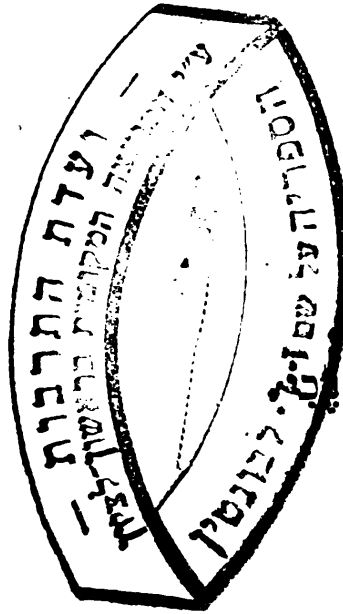
* * *

גַם תְּרוּחַה, גַם אֶרֶן, גַם אֱלוֹן
 בְּפִיָּהֶם בְּלֶחֶם נִרְדָּמוּ,
 וַיְהוּם בְּחֶצִיר כָּל הַגֵּב,
 אֶךְ חָרַשׁ מַעֲנִיִּים יִזְרְמוּ.

בֵּין צְאֵלִים לִי פִרְשׁוּ כִפְיָהֶם,
 גַם תְּרוּחַה, גַם אֶרֶן, גַם אֱלוֹן.
 מָה אִיוֹם, מַה שְּׁחֹר הַלָּיִל
 לִי נִשְׁקָה מִשְׁמִשׁוֹת הַחֲלוֹן!

מַה אִיוֹם, מַה שְּׁחֹר הַלָּיִל,
 אֶךְ זַעִיר יָשָׁם יוֹפִיעוּ כּוֹכָבִים;
 עוֹד קִדְרָה, הֵה, נִפְיָשִׁי מִפְּנֹו,
 כְּסוּהָ, עֲפֹלוֹתָ הָעֵבִים.

לְבַתִּי בִי – מְגִדֵל הַדְּמָמָה,
 בְּלִיל מְלֵא צְאֵלֵי צִלְמוֹת,
 בַּה קִפְאָה אֶהְבְּתִי יוֹקְדָה,
 שׁוֹנְאָתִי הָעֵזָה מִפְּנֹו.

הכל נשפח... וּכְמִקְרָם
 אֶל פְּרִתּוֹךְ יִשְׁבֶּה וְהִחִי,
 גַּם בַּת עֵינֶיךָ, עֵין אֵילָה
 לֹא עוֹד יַעִיב רָסִים מִל
 בְּהַתִּים רַעֲשׁ, - אֶהְבֶּתְךָ
 עֵתָה אֲדַע אֵיךְ אֶתְאָר:
 שְׁלֵהְבֶתְךָ נְצוּחַת לְבָב
 לְמֵאֹד גְּדֹלָה וְהִחִי לְבָעַר.

1894

בין חגוי-סלע

(שיר פתערי)

וְהָיָה בְּנִשְׁפָּח - בְּעֶרְבִי,
 כִּי יִתְכַסּ בְּעֶרְפֹל הַיָּם,
 וְרוּחַ מֵאֶצֶל הַנָּגֵב
 כִּי לֹאט לְרֹחַם הַיָּם -

לְמַעֲוֵנִי בֵּין חַגְוֵי הַסְּלַע,
 הַעֲלָם, הַבְּאָה עָרִי.

ה 5

תְּעַלְמוֹת יִתְלַהֲשׁוּ מִשִּׁינְרִים (א).
יָרַח שָׁם יָהֵל בְּנִיא.

אֵלֵי! דְּמֵי הַלַּיִל הַגִּיעַ.
הַזְמִיר כְּבָר עָמַד מִרְן.
בֵּא! אָבִי עַל הַעֲפוֹת יִלָּה (ב).
שָׁם יִנְהַג אֶת עֲדָרֵי הַצֹּאן.

אֲנִי בְּאֶבֶב יָמֵי רֵעֲנָה,
שְׁחִרְחֶרֶת וַיַּעֲלֶת חֵן,
בְּגָלִים יִנּוּעוּ שְׁנֵי-שָׂרֵי
וַיִּשְׁנֵי יִלְכִינוּ מִשָּׁן.

לְרִנְעִים הַצִּתְנָה, הַדְּעַכְנָה
שְׁהֵי עֵינַי שְׁעָמְקוּ מִתְהוֹם,
אֲנִי – אִישׁ, אִישׁ הַשֶּׁק, אִישׁ פְּאֹה,
אֵלֵי בֵּא – הֵן כְּבָר בַּד הַיּוֹם!

1895.

מַחְזוֹנוֹת הַנְּבִיא

(יחזקאל ו'; לב).

הָיָה אֵלֵי דְבַר אֲדָנָי:
קוֹם, אִישׁ הָרוֹם, הַנְּבִיא בְּנִיא!

(א) מִן עֵץ.

(ב) תּוֹעֲפוֹת הַרְרֵי קְרִים.

כִּי הִנְנִי שָׁם אֶת פְּנֵי גִזְעִים
 בְּאֵלֶּה הַהָרִים הַהַלּוּלִים, הָרָמִים,
 הַבּוֹקָעִים שָׁמַיִם וְעַמְרָתָם הָעֵבִים,
 הָאוֹמְרִים: לְעוֹלָם אֲנַחְנוּ נִצָּבִים.
 אִם גַּעַרְתָּ רַעַם לֹא תִבֹּא עֲדֵיכֶם —
 כֹּה אָמַר יי: הִנְנִי עֲלֵיכֶם!
 יַעַן וּבִיעַן סְאִסְתֶּם הַבְּקָעוֹת,
 בְּאִשֶׁר הֵן מִדְּרָם לְנִמְרִים וְאֲרִיּוֹת,
 זְרוּעִים בָּם עֲדָרֵי הַבְּקָר וְצֹאנָה,
 וְלַעֲזָרָה כִּי קָרְאוּ וְאִין מִכֶּם עֹזְנָה —
 לָכֵן אֶעֱבֹרָה בְּסַעֲרַת נִגְבִּי,
 זֶהְפַּכְתִּי מִשְׂרִטוֹ כָּל סָלַע יִשְׁגֵּב,
 וְאֶחְלֹף בְּסוּפָה בְּאִשֶׁר הִגִּיהוּתִים,
 וְאִשְׁבֵּר וְאִמְגֵּר וְהִדְקוֹתִים,
 וְשִׁנִּיָּהֶם אֲנַפֵּץ, וְצוֹקֵיהֶם אֲפּוֹצֵץ,
 יִתְפּוֹרְרוּ לְרִגְבִים וְיִהְיוּ לְהֶצֶץ,
 זְרוּחַ אִשְׁלַח בָּהֶם וְנִשְׁאַתֶּם,
 כִּנְשֵׂא אֶת הָאֲרָבָה, מֵאֲרֶץ מְכוֹרְתָם,
 זִיְהִיוּ לִשְׂמֵצָה בְּאִשֶׁר הֵם בָּאִים,
 לָבוֹז וְלִשְׁנִינָה בֵּין כָּל קְהַל הַגּוֹזִים,
 לְבָדָד וְעֲרָעַר כְּגִדֵי נָטִישׁ עֵדֶר,
 בְּקִבְר — אִי־צִיּוֹן מֵאֶהוּרֵי הַגֶּדֶר.
 זִמְתִּי מֵעַט הַנִּשְׂאָר הֵם יִפְלוּ בְּקַעֲתָח,
 וְשִׁפְתָּהּ יִנְצְלוּ בְּיוֹם עֲבָרוֹת סוּפָתָהּ.

ועל הניאיות פאָביב אופיעה,
 ותוציא הארץ טל משמים, טל תחיה,
 ונאצו על העבים להמטיר מפעל,
 ותדשא הארץ ושפעת ציין תעל,
 בשפלה לרבבות שושנים יצמחו,
 העמקים השפלים בגנה יפרחו.
 והדר הר הזמיר אנכי אריקת
 על גחלי הבתות ועלי שפל כל בקעת
 והנעצוצים והנהלולים
 הם ישאו את פרים, פרי קדש הלולים,
 פרי יאה לנושאיו, אשר היום בו,
 אני והפריטים נאם אדני!

1896.

אלגיה.

על מרחבי ים התבלת
 על מרחבי אין-הסוף
 גלים באים, גלים נעים,
 לא יספרו מני רב.

יזמם שמש פי ישקם
 — ונשיקותיו לתבות-אל —
 תחת פנפיר-רוי-עולם
 פי יסתירם דמי הליל, —

בְּמֵלֶאךָ רֹחַב הָאֲפִיקִים
 הַחֲלוּף קָרַח רֶגֶב־שֵׁשׁ
 וּבְרִסְיֵי שְׁלֹג קֶצֶפֶס
 גַּם כֹּל מַעֲנֶה בַד אֵין יֵשׁ.

בְּאֶפֶס אֶהְבֶּה צוֹר יַחְבְּקוּ,
 גַּם יִלְקוּ אֶדְוֹ הַר.
 זָבֵד־פְּרָדֶם הוֹנֵת לִבָּב
 וּכְלִיֹן נִפְשׁ לְמֹו זָר...

1897-

הַעֲנֵן.

(„The cloud“ by Percy Shelley)

לִי רִבִּיבִים וְתַהֲוָה, לַפְּרָהִים כְּלִיָּה
 מְשֹׁד נְהִרוֹת אֵיתָן וְיָם,
 זָבַח־שָׁרֵת הַצְּלָלִים, אֲלִיטָה הַעֲלִים,
 הַהוֹלָטִים בְּעֶצֶם יוֹם הָם.
 בְּכַנְפֵי טַל אֲרוֹת, לַנְּצוֹת נְעוֹרוֹת,
 לְרִבּוֹת אֲעֲרִיפָה הַטַּל,
 בְּהִתְעַפְּפֹן בְּצִמָּא אֶל הַיִּק הַאֲדָמָה,
 עֵת הַהוֹל סְבִיב לְשִׁמְשָׁה בְּעֵל.
 כִּי אִם הַנִּיפּוֹתֵי שׁוֹט־בְּרָד, בְּתַכּוֹתֵי,
 יִלְבִּינוּ נֵאוֹת דְּשָׂא וְכָר,

וְשִׁבְתִי וְאִמְסֶנּוּ, בְּשֹׁחֹק אֲשַׁעֲשַׁעֲנּוּ,
וְחָדַל הָרַעַם וּמַר.

עַל הַרִים מוֹצְקִים, אֲשִׁלִּינָה מְשַׁחֲקִים,
וְחָרְדוּ אֵילָנֵי עֵצֶק,
עַד עַרְשֵׁי הַלְכִינָה, בָּהּ לִילָה אֲלִינָה,
בְּזֹרְעוֹת סוּפְתֵי אֵין-חֶק.

בְּאַרְמוֹנֵי בְּשַׁחֲקִים יִפְזוּ תַבְּרָקִים,
יִזְרְעִים יִתְעַנּוּ בְּעַל,

וְרַגְנֵי הָרַעַם, וְיִשְׂאֵג וְנָתַם,

וְרַעַם וְנִהְבָּא תְּקוּל.

עַל פְּנֵי יָם וַיִּבְשַׁת, בַּחֵץ עָף מִקְּשֵׁת,
יִנְחֵנִי מִנְהַיְנֵי תְּעוּ,

אֲדָאָה, אֲיִשִּׁירָה, בְּיָם חֲכָלִיל הַצְּפִירָה,
הַיּוֹד דְּכֵי אֲרָגְמָן וּפּוּ.

עַל עֲרֻבוֹת הַפְּלָאוֹת, עַל מְרַחֵב גִּיאֵיוֹת,
עַל גְּבָנוֹן, עַל צוֹר וְעַל אָנָם,

וּבְנֵהַל בְּלִיעַל וּבִשֵּׁן סָלַע יַעַל,

וּבְאִשֶּׁר אָנֹכִי הוּא שָׁם.

מִסְפִּיר עֲנֵנֵי אֲאִירָה לוֹ פְּנֵי

בְּהַפְּרָדוֹ עִם מִיַּי הַיָּם.

הַשֶּׁחַר בְּרָמִים, פִּי יָבֵא בְּדָמִים

וּמִטּוֹת אֲכָרוֹתָיו בָּאוֹר;

וְהַעֵיב וְעֵבֶר אֵילַת הַשֶּׁחַר,

ואש עיניו כְּבָרַק מִמָּאוֹר ;
 וְצִלָּח וָרֶכֶב, עַל כְּתָפֵי הָרֶחֶב,
 כְּבָשָׂר וְשִׁטְמוֹשׁ עַל צוֹר,
 עַת הַנּוֹט הָאָרֶץ, בְּמַחֲתָה וּפְרִיץ,
 וְרָגֹז יַעֲרוֹת וְשׁוֹר ;
 וּבֵין הָעֲרָבִים, מְרַקֵּעַ שָׁמַיִם,
 כִּי גַמֵּק אֹר שְׁנֵי וָדָם,
 וּנְפִלָה הַרְדֵּמָה – וּמְנוּחָה נֶעֱמָה
 וְאַתְּבָה כִּי יִהְיֶה לָּב יָם, –
 קוֹדְרוֹם אֲרֻקִיעַ, אֶאֱסוֹף כְּנָפֵי אֲרֻנִיעַ,
 כְּנוֹזֵל תָּם יִשְׁלַח וְנָם.

כְּנוֹר אֵשׁ פְּלֹדוֹת הָעֲלָמָה צִעֲרָת,
 לָהּ לְבָנָה יִקְרָאוּ בְּנֵי־אֵישׁ,
 עַל קְוֹצוֹת תְּלִתֵּלִים פְּעֻמֵּיהָ מֵה קָלִים,
 וְחֲמֻקָּה וְעִבְרָה לָהּ הִישׁ.
 כְּנִתִּיבָה נֶעֱלָמָה, כִּי תִצְעַד בְּדַמְמָה
 וְיִשְׁמְעוּ אֶדְ בְּנֵי אֱלֹהִים,
 וּבְמַחְתּוֹת רֻקִיעַ צָבָא שַׁחַק יַעֲיִם,
 תִּמְאִיר בְּלִילָה לְצִים.
 מֵה יִנְעַם לִי רְאוּתָם, עִם טִל מְצַהֲלוּתָם
 כְּהַתְּעוֹפְפָם כְּדְבוּרִים עִם־פֹּז.
 כְּשִׁבְרֵי רֻקִיעַ תִּנְחַל יוֹפִיעַ
 – פְּרֻכַת אֲתֵלִי אִם גֹּז –

בְּנֵהר מִשְׁקַע מַיִם, כָּל בּוֹכְבֵי שָׁמַיִם,
וְנִבְטַט בַּמַּהַר הַלֵּז.

בְּלִהְיוֹת הַיְּדֵה, כִּסּ הַפֶּה אֲאֹפְדָה,
וְיָרַח בְּזֹר פְּנִינִים וְאִישׁ,
הִרְרֵי גַעֲשׂ יִשְׁחַח, כּוֹכְבִים יִדְעֹכוּ,
כִּי אֲאֹכִיר אֲנֹכִי בְנִים.

מִרְאֵשׁ צוֹר אֲנִסֹר עַד רֹאשׁ הַרֵי בְּתָר
בְּנִשְׁרַע עַל פְּנֵי צוֹלַת יָם,
וְהָרִים שְׁתוֹתִי אֶל אַרְבַּע פְּנוֹתַי,
וְאַכֶם עֵין הַשֶּׁמֶשׁ הָהֵם.
הַקִּשְׁתָּ לִי יִשְׁעֵי-נִצְחוֹן, בַּסַּעַר,
בְּשִׁלְגַי וּבְאֵשׁ אֲעַבְרָה בּוֹ,
וּבְהִמִיר הַצְּבָעִים, יִתְהַפְּפוּ לְרַגְעִים
וּבְמִדְאוֹת הַצְּבָאוֹת הַמּוֹת לוֹ.

מַמִּים אֲקַרֵן, חוֹרְתֵי הָאָרֶץ,
שָׁמַיִם – הֵם חָלְצוּ לִי יִשְׂרָאֵל,
וּבְלֹב תְּהוֹם אֲשַׁנֵּב, וּבְקִצְבֵי הַדְּגָב,
אֲשֶׁתִּהְנֶה וְלֹא אָמוֹת לְעַד.
כִּי חָדְלוּ הַבְּרָקִים וְטָהְרוּ שְׂתֻקִּים,
וַיּוֹפַע הַתְּהוֹם הָעַר,
וְרוּחוֹת גַּעְזוּרִים, עִם קַרְנֵי הָאוֹרִים,
יִקִּימוּ אֶת דְּבִיר הָאֹוִיר, –
אֲנֹכִי אֲתַגַּעַר מִתְּהוֹם יֵלֵל סַעַר

– וחלף על שפתי שחוק רז –
 וכנחש ברית מחרו ימים
 והפכתי החיכל הלז.

1898.

על קברי .

עת ארצות התיים אונחה,
 אל גל זה, אשקוטה או בו,
 לבקרים, אל, רעי, השפחה,
 בקרני, אהובי, נא בא.

אם אמנם יש נפש יודעת,
 כל הירא רקבון בפורה,
 שתשוב למקור זה, גובעת
 סנהו זרפת תיים ואור –

לקדאתך אנילה, אריעה,
 כאל שמש כל ירפתי הציר,
 בפרחים לרסים טל בציה,
 ואנכי אענד בשיר:

מעט יפרוץ שמש ספורח
 עד יפת מענלו כי רד
 על ארו, על קברי שיפרח,
 צפרים השורנה על בר.

שיר צפור נא, רעי האוניה
 בליקה שחשך משחור,
 והגות מנגינתה הכינה
 בעטוף פאתי-קדם האור.

כי הצפצף, כי תרב האניה,
 כי האנה, כי תהנה בלטה, —
 אנכי זה — נפשי כוכיה
 על עפי, על עפי דגד.

כי תשיר, כי תפצה אז רנה,
 מנגינות אך נעם ודרור, —
 מוצאי הבקר ארניה
 של הים חדשים ואור.

1893.

בעקבות גתה.

שפה בסתר צללים
 יישנו הררי-עד,
 על ערוץ הנחלים
 חביון ליל רד;
 רוח לא יגיע
 עלה עלי בד,
 גם אמה הרגיע,
 נא חכה עוד מעט.

קבוץ גלילות.

(פרודיה)

חֲרָבוֹת הֵיכָל... שְׁמַמְתָּ הָרֶם,

גַּלִּים נְצִים פֶּה גַם יָשָׁם...

אֶל מִזֵּל הוֹמָה הַנִּשְׁאָרָת

יַעֲמְדוּ שְׂרִידֵי הָרְבוֹת עִם...

רוּחַ יַפְעָה בֵּין הַבְּכָאִים,

סְבִיבֵי דַמְסָה, הֵם בְּכַל...

שָׁמַע! בְּרָמָה בִּילָל נְבָאִים

אֶלְפֵי נוֹדְדִים נִשְׂאוּ קוֹל...

עֲדָה גְדוֹלָה פְּדֻמְעוֹת עֵין,

בְּבֵי תַמְרוֹזִים יַעַל רוּחַ...

עַל מָה תִּבְכֵּי וּמַאִין?

מָה זֶה תַנּוּת בְּאֵת הַלוּם?

— בָּא אֲנֹכִי מִגְדוֹת טָנָה,

בְּמִקּוֹם יְהִל אֹר הַצִּיר.

בְּנִקְרֵשׁ הַרְוֹתֵנִי לְעֵנָה...

— חוֹבֵב שְׁמֵךְ מִשְׁפַּת פְּלִגְרִי (א)

— שְׁמִישׁ לֹב אָנִי שְׁזַפְתֵּנִי.

— בְּאֵיל דָּה פְּרָנִם, שְׁכַלּוֹ גֵן.

(א) פְּלִגְרִי — נִהַר בַּחֲצִי־הַאֵי קָרִים.

- שם יולדתי, שם חבלתיני.
 - אותי גדלו ערבות הן.
 - אל נחני מקולחידה.
 - מפרוקת הנני גם.
 - אהבת בנים הן אעידה
 יושבי גולה על נתר פרת.
 - שפת השפחה אני נטשתי.
 - סן פרנציסקה ביתי שם,
 - מהרט אנכי חשתי,
 - מטשיקנה, - מאדם.
 - שם על חפי גורילינה,
 ארץ אהבה, יופי, שיר,
 גוף נולדתי בו. - הן פגענה
 בא אנכי מקאיר.
 - ממסקבה אני הכירה.
 - מערוצי הר משרדני.
 - גדחי קרפו גם קרצורה.
 - אור הזיתי בהומות פרגי.
 - באתי סכנה ארץ פלאות,
 בה נהר גנגס יזל אט,
 - ארצי בלבזש - נוראות
 יעטו צללי יערי-עד.

— בְּשֵׁם כָּל אֶחָי יוֹשְׁבֵי תִימָן,
 עֶבֶר-מִדְּבַר-הוֹל עֶרֶב,
 — בְּשֵׁם כָּל בֶּן עַם-עַמּוֹ נְאֻמָּן
 בְּאֵנוּ תְּנִיד שְׁלוֹם רַב.

שְׁלוֹם רַב לָךְ מִפְּעֻמָּיִם!
 שְׁלוֹם, שְׁלוֹם עַד כְּלֵי דָי!
 שׁוּרֵי, בְּנִים מִפְּרֻחִים!
 קִרְיַת צִיּוֹן, עֶפְדָּה הִיא!

קִצְוֵי תִבְלֵ אִם נִדְדָנוּ,
 לְבוֹתֵינוּ יַעֲרָנוּ לָךְ,
 אֵל מוֹל הַרְדָּה הַתְּאֵהֲדָנוּ,
 יוֹשִׁיט יְהוָה אֶח אֶל אֶח.

בְּקִינָה מְרָה, זוֹ לִפְדֹתֶם
 סוּפַת צַפּוֹן, גְּאוֹת יָם,
 זִבְהַתְּפָרִץ מִר אֲנֵהֲתֶם
 מַעֲלָה תִסַּק אֵל אֵל רָם.

שני העורבים.

(בעקבות אנדה שטלנרית).

השכם בבקר, פתלוף חושבת ליל,
עורב אל עורב קרא בהיל:
— „עורב, הוי עורב! אי נאכל תיום?

הנתור בביא או בכרבי תים,
זעט תיערה, אם גערוק ציה,
תחת השוים או הרה נמריאה?

עונה העורב לעורב בקול:
— „געוף ביהודה אל מדבר החול,
ציון נשורה: על פסנת הקר
גוסס הפיטורר, הלל הרב צר.
זרמת דם הם עוד מלבו נגרת
תפרוץ גם האדים את אבני התהום,
עוד בתהצחוק עלי שפתיו מרחפת,
הרב הצר חול ואבק עוטפת.

געוף, גושבה על בתף האיש,
עיניו הגדלות ננקרה גם חיש,
נמחוט תלתליו השחורות, נקשרנו,
את אפרוהינו גליטה בהפתה,

בְּשֵׁעֵרוֹת זָקְנוֹ הַמְּסֻלָּסֵל הָרֶךְ
 נִרְפְּדָה קַנְיָנוֹ הָרְעוּעִים בְּסִכְרָה.
 עָרְשׁוֹ מֵהֶקְרָה בֵּין חֶצֶץ וְרֶגֶב,
 סַעַר פִּי יַחְלוּף, בְּזַעֲמוֹ סוֹפֵת נָגֵב,
 לְמִרְאֵי שׁוֹתָיו אֵךְ יִרְפָּד הַנְּיָא,
 יִישָׁן, בַּל יִבִּיט בְּבָכוֹת עֲלֵמָה לֹא...
 עַל לָבֵן עֲצֻמוֹתָיו בַּק לְהַקוֹת צְפָרִים,
 אֵךְ נִבְתַּת הַשׁוּעָל, אֵךְ דִּלּוֹג עֶפְרָיִם.

1896.

הַאֲחֵרוֹן לְבְנֵי קְרִיטָה *

(בְּלֵלְדֵה).

— הֵכִי לָבֵן זְנִיחָתִי
 הָה, אֵלֵי, וְיֹאמֵר רַד,
 כִּי אֶרְאֶה אוֹיְבֵי יִגְבֵּר
 וְכֹכַב שְׁכֵמֵי רַד?
 — קוֹם, אָהֵי, פִּתַח פְּכָלִים,
 הַאֲנִמּוֹל אָהֵי רַע?

(א) הַמְּקָרָה הַזֶּה מְסוּפֵר בְּדַבְרֵי יָמֵי מַלְחַמוֹת מְחַסְדֵּי עַם שְׁבִטֵי־יִשְׂרָאֵל
 בְּעֶרְב. הַגְּבוּר הַאֲחֵרוֹן לְשִׁבְטֵי הָעֵבְרִי הַמְּנוּצָה, אֵף כִּי חוֹפְשָׁה וְחַיִּים נִתְּנִים
 לוֹ, אֵינּוּ רוֹצֵה לְקַבֵּל, אַחַר אֲשֶׁר כָּבֵה כּוֹכַב־שְׁבִטוֹ וְכָל גְּבוּרֵי־עַמּוֹ נִפְלוּ
 כַּחֲרֹב. הוּא מִבְקֵשׁ מִן הָעֵרְבִי, שֶׁהִתְפַּלֵּשׁ בַּעֲפָר, לִמְעַן יִקְרָאוּ לְמִיטִיבּוֹ הָעֵבְרִי
 הַרּוּר, כִּי יַעֲשֶׂה לוֹ אֶת הַחֲסֵד הַאֲחֵרוֹן — וְיִמִּיתֵהוּ.

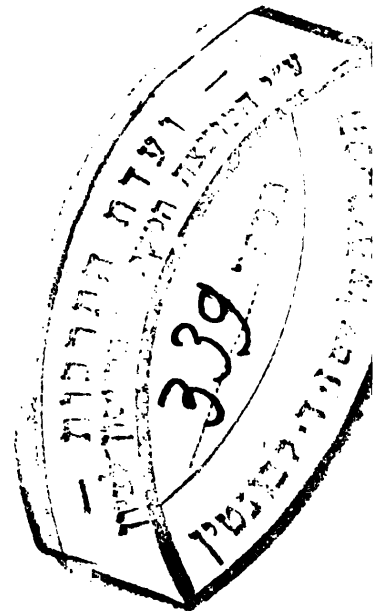
הא אשתך ובנותיך
ותייתך ברוך אלה!

— ונגיד שבטנו איפה?
אי בן-קעב, אפר?
אמרנו: ידבר עמים
ויחי שמו לעדי-עד.

בסערות הימן הקדיר
שמים, כי הרים גם...
— על מרום שדות אלמדינת
אפר בן קעב מת.

— וכן אחטב איהו.
הנערץ בסערות קרב?
האם לנוע תפוז
נדיבי עם תכתב?
נמונו אהלי קדר
פן יאמר; באה עת
לתריק לתט הרב,
— גם בן אחטב כבד מתו!

— ועזאל בן ספיל,
נא, העורנו חי?
בם חרבו פי רותה
לא אמרו חציו בי;

מִדְּהָרוֹת פְּרָסוֹת סוֹכְיוֹ
 מִשְׁנֵאִיהוּ אָחוֹ רֵתֵת
 וְלֹא קָמָה בָּם עוֹד רוּחַ...
 — „עֲזֹאֵל בֶּן סַבִּיל מֵת!"

— „בְּעֶפֶר הַתְּפִלִּי שְׁתִּי.
 וְהֵייתָ בֶּן בֵּאֲטָא" ...
 — „הֵאֵם זֶה נִמּוֹל נִמְלָתְנִי,
 יִשְׁלַמָּה לִּי אֵךְ רָע!
 בְּבָרִית אִם אָתָּה נֶאֱמָן
 גַּם יוֹם בָּאֲנִי פִיד,
 מָה חַיִּים לִי? אָמוֹתָה
 מִיָּדָה, בֶּן תֵּאבְּתָה!"

בְּנַפּוֹל קְרִינְטָה יָחַד
 וְנִשְׂאָם — עַל שִׁדְה־קָרְבַּ,
 גְּדִיר וְקִילָה בְּרָעוּ
 וְיִשְׂאָר בְּנֵי „עַם־הַכְּתָב";
 אֵךְ יִשְׁמַח עוֹד יַנּוֹן, יָחִי
 בְּאַבְּל־יִשְׁרֵי עֵרְבַ,
 בְּמִנְגִּינֹת הָעֵרְכוֹת,
 וְהַרְוֵעוֹת שׁוֹפְר־קָרְבַּ.

1896.

לא תמות בת השיר .

לא תמות בת השיר, לא תמות לעולמי-עדי!
 ויום בז על כל היקום, תלעת אדם, השפוך
 ממשלתה, ממשל רב, בשחקים ובתהום,
 ותרה בהיוזי איש ורעמים תדבר היתה,
 ועל השכבת ליל הציר יגית אור תיום; —

בערוב היום פיוס מהשבת המרות עשן,
 ועתר ענן כבשונים יקדיר תבלת-על,
 וישרמט שפריר עב, כמכרות אשר משן
 תהיג מן הים, המון חומי החטמל; —

זכנה הרננים עת על שיח השמקים
 תאלם פתאם דום, פי הלף כבדה חין,
 ושאור עין יערר-עד, במע נבהי שחקים,
 לצרנו יכרע, כי גם עליו יקין קין; —

אבק השרפה עת יבגיע פסקת צורים,
 וכרכבי הררי-אל מקבלעהו מסלול יט,
 עת קסם צל ערוב יום ינים גנה אורים,
 עד עב אם נכר נאון בהוניו ירים יד, —
 לא תמות בת השיר, לא תמות לעולמי-עדי!

בשיריקת מנדה אז ובהלמות רעם פטיש,
 בישאון מהקת איש, נהקת בכור-תגיר,

בְּמָקוֹם לֵב אָדָם נָדָּה : בְּשֵׂאוֹן עִיר וַיִּשְׁלַח בְּפָרִים
וּבְאַנְהוּת אֲהָבָה אִזּוּ – הִתְנַעַר בַּת הַשִּׁיר .

וּבַתְּהֵה קוֹל מְקַצֵּה מִמְּלֶכֶת אִישׁ עַד קַצֵּה ,
מִפְּכֶרֶה לְמִכְרָה זֶה , הַנּוֹקְבִים עַד תְּהוֹמוֹ ,
אִזּוּ תִקַּר בְּעֵזוֹן אִישׁ אֲהָבָה כִּיִּם נְגַרְשָׁה
לְרֵאוֹת מַחֲזוֹת שִׁדְי מִלֵּב אֲמוֹנֵת תָּם .

בְּמִלּוֹאֵי כְּתָם פָּזוּ , בַּחֲרוֹזִים הַמְּעַלְפָּה ,
הַגּוֹת הַמִּשְׁוֹרֵר בְּעֵזוֹ הַפְּכָה בְּגֵאוֹתֵי־יָם ,
בְּזִכּוֹר מַפְעֵלוֹת אֲבוֹת , עַת הַלְפָּה ,
וּבְאִשָּׁר עַד אֵין קֵץ עֲתִידוֹת דּוֹר הַקָּם –
לֹא תִמּוֹת בַּת הַשִּׁיר , לֹא תִמּוֹת לְעוֹלָמֵי־עַד !

1896.

(משירי ברננס)

בְּנֵאוֹת הָרִים לְבִי , לְבַתִּי לֹא פֹה ,
בְּנֵאוֹת הָרִים לְבִי עָלִי צִיד תְּהוֹא ,
עָלִי צִיד הוּא מִכְמָר וְדִלּוֹק אַחֲרֵי צְבִי ,
בְּנֵאוֹת הָרִים לְבִי וְאִם רְחוֹק אָנִי .

הָיוּ שְׁלוֹם , הָרִי , וַיִּשְׁלֹם – כְּנֶגֶף יָם ,
אֶת אֲדַמַּת גְּבוּרִים , נוֹף אֲנִישֵׁי תְהָם ,
וּבְכָל אִשָּׁר גְּרַתִּי וְעַת אֶהוּד וְסוֹב
גְּבֻנְנֵי הָרִי אֲתִבְהֵי אֶהוּב .

הֵיוּ שְׁלוֹם, הָרִי נִשְׂאִים בְּרוֹם,
 הָיָה שְׁלוֹם, יִרְקַק עֶמְקֵי וְתַהוֹם,
 הָיָה שְׁלוֹם, יַעֲרִי עַל שִׂאֵי הָהָר,
 הָיָה שְׁלוֹם, רַעַם לֹא־שָׁהוּת הַיָּאֵר!

בְּנֵאוֹת הָרִים לְבִי, לְבַתִּי לֹא פָה,
 בְּנֵאוֹת הָרִים לְבִי עָלִי צִיד הַתּוֹא,
 עָלִי צִיד הוּא מִקְמָר וְדִלּוֹק אַחֲרֵי צְבִי,
 בְּנֵאוֹת הָרִים לְבִי וְאִם רְחוֹק אֲנִי. —

1897.

זְכְרִינִי!

(Alfred de Musset).

(מקדש להעלמה א—ר—ג—ג).

זְכְרִינִי הַשְּׁחַר עֵת פָּתַח
 לְשִׁמְשׁ אֶת הַיּוֹכַל הַקָּתָם,
 זְכְרִינִי הַלַּיִל עֵת נָסַף
 עַל סְבִיבֵי דְמִיּוֹנוֹת הַקָּסָם;
 שָׁבַע תַּעֲנוּג לְבָבְךָ כִּי יִגִּיל בְּרַעְיָה,
 בְּחֵלוֹם עָרַב נְהַמְדָּר אִם נִפְיֶשֶׁךָ נְלַבְדָּת,
 קוֹל יִשְׁמְעֵי מֵאֶצֶל
 הָרִישִׁי תִּמְצָל:
 זְכְרִינִי!

זְכַרְיָנִי נָא אֵלֶיךָ, מְנַת הַבְּלִי
 עַת הַפְּסִיד בְּיָנֵינוּ לְעוֹלָמִים,
 עַת לְבִי יוֹאֵשׁ בְּמַר אֶבְלִי
 בַּנּוֹלָה וּבְאַהֲרִית הַיָּמִים.

זְכַרְיָ אֲהַבָה נֹנָה, זְכַרְיָ גִיל אֲלֻמּוֹת,
 טָוֵא מְרַחֵק יָמִים לְנַפְשׁ אֲהַבָת!
 עַד אִם כִּי יִרְגִיעַ
 לְךָ לְבִי יִבְיַע:
 זְכַרְיָנִי!

זְכַרְיָנִי, בֵּין רַגְבִי אֲדַמָּה
 עַת לְבִי, לֵב נִשְׁבָּר, יִרְגִיעַ,
 זְכַרְיָנִי עַת יִגֵן בְּדַמָּה
 צִיץ עֲרָעַר עַל קִבְרִי יוֹפִיעַ;
 וְאִם רְאוֹת פְּנִיךָ לֹא אוֹסִיף לְעוֹלָמִים
 הֵן נַפְשִׁי תִּנְבְּאָה אֵתְךָ כָּל הַיָּמִים,
 קוֹל שְׁמָעֵי בְּקוֹל
 תִּקְרָא בְּהִיל:
 זְכַרְיָנִי!

1898.

* *

נָטַע זָר אֶתְּ לְעַמּוֹךָ, צִיץ נִבְרִי לְכָל;
 פָּרָא לְפַד אֲוֹרְיָה, שְׁלֹא נִסָּה בְּעַל;

אִישׁר עֵינֶיךָ, עֵינֵי רַחֵם - מִשְׁקַפֶּת בְּלוֹי הַתֵּיבִים
וְלֹא כָּלֹא שִׁפְתֶיךָ מִשִּׁירֶךָ שִׁיר עֵז; וְהַיְהוָה יִשְׁמָע
וּבְלִבְתֶּךָ, לֵב נָדִיב וְהִיבֵל אֵל הָיִי - לֵימִן יָמֶיךָ
מְעֹנָה תִּבֵּל וּמְלָאָה, הַיְקוּם וְאַשְׁרֵךְ בּוֹ.
כִּי עֵינֶיךָ תִּרְאוּת אֶת יֶצֶר הַכֹּל, וְהַיְהוָה יִשְׁמָע
וּבְאָזְנֶךָ תִּשְׁמָעֵי, תִּכְבִּינִי אֶת קוֹל
אֱלֹהִים הַמְּתַהַלֵּךְ בְּמִרְחֵבֵי אֵין כּוֹף,
בְּשִׁיחַ הַדּוּמְיָה, וּבְצַפְצוֹף הָעוֹף, וְהַיְהוָה יִשְׁמָע
וּבְתֵת קוֹל הַנְּעֵם, וּבְמִשְׁפְּרֵי יָם,
בְּמַעְרוֹת הַיַּמֵּן וּבְהַמִּית תְּהֵם...
תַּעַל אֱלֹהִי וְתִאֲפְקוּ הֵם, כִּי הַמְּעַט
זֶה הַגִּיגָה אֲתֶךָ וְלֹא כְמוֹתֶם לְעַד, וְהַיְהוָה יִשְׁמָע
זְחִיית עוֹד עִם הַיֵּי הָאֲזוּב בְּקִיר, וְהַיְהוָה יִשְׁמָע
וְשַׁפֵּת מַיִם גִּדְּחַת בֵּין אֲבְנֵי הַיָּרֵד, וְהַיְהוָה יִשְׁמָע
וְאֵת שִׁלֵּל רִקְמָתִים, רִקְמַת הַשּׂוֹא, וְהַיְהוָה יִשְׁמָע
יִפְעַת רִנֵּעַ לְעֵנָן וּלְשִׁפְרֵי הָעֵב.
הַיְשַׁע עֵינֶיךָ מִהֵם וְאִם הָיִית לְמִנְחַת רֹאשׁ,
עֵקֶב יוֹפִי אֲתִבֵּת אֶתְךָ כִּי וְשִׁקוֹד מִנְרֹאשׁ,
בַּח גְּבוּרֵי לְחִלּוֹמְךָ וּלְשִׁישׁוֹךְ אֶל גִּיל וְשִׁישׁוֹךְ
חֲנוּטֵי בְּשׂוֹר וְרוּחַ וְרִפְאֵי אֱלִיל.
יַעַן אֶתְךָ - אֶתְךָ הָאֲבִיב - וְהֵם רִקְבַת גְּבוּרַת מִינְחַת
יַעַן הֵם כְּאֵשֶׁת קָבֵר - וְאֵת שִׁישׁוֹן הָאֹר...
1898

Generated for Joseph Gallron (The Ohio State University) on 2014-02-15 17:18 GMT / http://hdl.handle.net/2027/mdp.39015024566906
Public Domain in the United States; Google-digitized / http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google